

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΟΙΜΕΝΟΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Ψαλλομένη τὴν 27 Αὐγούστου

Ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ καὶ ἀναλώμασι τοῦ κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἱερέως καὶ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Μετὰ βίου ἐκτεταμένου καὶ παρακλήσεως τοῦ Ἁγίου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»
13 — Ὁδὸς Ἀριστείδου — 13

1914

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 26

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάσαφ Βασιλέως Ἰνδίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀττικοῦ καὶ Σισινίου, τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Ἀδριανοῦ, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰβιστίωνος, τῶν Ἀγίων 23 Μαρτύρων τῶν συναθλησάντων τῷ ἀγίῳ Ἀδριανῷ, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιθέη. Ταῖς αὐτῶν ἀγίων πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἀγίου Ἀδριανοῦ ἡγος γ'. Θείας Πίστεως.

Ἀναφαίρετον ἔλθον ἡγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμακάρι' καταλιπὼν τὴν πατρώαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότη κατ' ἔχνος ἐπόμενος κατεπλουτίσθεις ἐν θεοῖς χαρίσμασιν· Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ὁσίου Ἰωάσαφ. Ἠγος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀσέβειαν μιτήσας, ἐκ Βαρλαάμ διδασκόμενος, εὐσέβειαν ἐτρώθης, Ἰωάσαφ τρισόλβιε· ἀφῆκας βασιλείαν πατρικὴν, καὶ ἄρας ἐπ' ὧμων τὸν Σταυρὸν, προσῆλθες ἐν ἐρήμῳ, σὺν ἐκεῖνον τῷ Χριστῷ μόνῳ λατρεύοντες· ὅθεν καὶ πιστῶς ἡμᾶς τιμῷ καὶ πόθῳ κραυγάζω ἡμῖν· ὁδηγήσατε καμὲ πρὸς τὸν βον σωτήριον.

Κοντάκιον Ἀγ. Ἀδριανοῦ ἡγος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γυναικὸς θεόφρονος, τοὺς θείους λόγους, ἐν καρδίᾳ θέμενος Ἀδριανὲ μάρτυ Χριστοῦ, ἐν ταῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ τῷ στέρεος δεξάμενος.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου ἡγος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ σιραιγῷ.

Τὸν τῆς ἀγνείας ἐραστήν καὶ μέγαν πρόμαχον, τὸν τὴν εὐσέβειαν Χριστοῦ ἀνακηρύζοντα, καταχρέως ἀνυμνοῦμεν Ἰωάσαφ, σὺ γὰρ ὦρθης τοῖς πιστοῖς ἡμῶν, κραταίωμα, καὶ ἐδραΐωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀδιάσειστον· ὅθεν κράζωμεν χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Μεγαλυνάριον Ἀγίου Ἰωάσαφ.

Τὸ τῶν μοναζόντων ὑπογραμμὸν, ἀσκητῶν τὸ κλέος, καὶ ἀνάκτων τὴν καλλονήν, στήλην σωφροσύνης, τὸν μέγαν Ἰωάσαφ, ἐν ὕμνοις καταχρέως ἀνευρημήσωμεν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 27

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος, καὶ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

Ἐσπέρας μετὰ τὸν Προοιμικόν, στιχολογοῦμεν τὸ μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους σι' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια ἡγος πλ. δ'. Τοῦ Ὁσίου Ποιμένος Τρία Τί ἡμᾶς καλέσωμεν.

Τί σέ νῦν Ποιμὴν ὀνομάσωμεν ; Μοναστῶν ὑπογραμμὸν, καὶ ἱαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστιζάντα ψυχῆς· πολίτην τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον· τῆς ἄνω, μητροπόλεως οἰκήτορα τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σέ νῦν Ποιμὴν προσφεζόμεθα ; τῆς ἐρήμου πολιστήν, καὶ ἡσυχίας ἐραστήν· τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μοναστῶν καθηγητήν· πλημμύραν, δε δογμάτων θεοῦ Πνεύματος· φωστῆρα, διακρίσεως ἀκοίμητον θαυματουργὸν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγάζων τὰς ψυχὰς τῶν προσιόντων σοι πιστοῖς, καὶ τὴν τρίβον τῆς ζωῆς ὑποδεικνύς αὐτοῖς σοφέ· διὸ σέ, ἐν αἰνέσει μακαρίζωμεν, τελούντες τὴν ἀγίαν σου πανήγυριν Ποιμὴν Πατέρων· τὸ καύχημα, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλώπισμα ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα τοῦ Ἀγίου Φανουρίου τρία. Ἐδωκας σημείωσιν.

Στύλον εὐσεβείας τε καὶ στρατιώτην ἀήττητον, οἱ πιστοὶ σέ γινώσκομεν, Φανούριε ἔνδοξε, ὡς νέον φανέντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν καταυγάζεις ὡς ὁ ἀστήρ, καὶ τὰ τοῦ κόσμου.

φωτίζεις πέρατα, δι' ὃ Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, τοῖς πιστοῖς σὲ ἐδήλωσε, τὸν πρὸ πάλοι κρυπτόμενον.

Ἔσθης τῆς ἐφέσεως οἷα περ φθάσας τὸ ἔσχατον, ὀρεκτῶν παναοίδιμε, φωτὸς ἀξιούμενος, ὃ φωτίζεις πάντας, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, καὶ φανεροῖς τὰ ἐν κρυπτῷ, ὡς ἐνεστώτα Μάρτυς Φανούριε, δι' ὃ σοῦ τὸ σεβάσμιον, περικυκλοῦμεν εἰκόνισμα, ἐν αὐτῷ κατοπτεύοντες, τὰ φρικτά σου μαρτύρια.

Εὐρέσει εἰκόνος σου, καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου σου, ἡ Θεόσωστος πόλις σου, ἡ Ρόδος εὐφραίνεται, ρύστην σε πλουτοῦσα, καὶ πρόμαχον μέγαν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληθύν, ἃ διανέμεις τοῖς προσιοῦσί σε, δοξάζει ἐκτελοῦσα σου, τὴν σεβασμίαν πανήγυριν, ἀθλοφόρε Φανούριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἡ. πλ. β'.

Εἶνα καὶ παράδοξα θαύματα, ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ἱθαυμάστωσεν ἐκάστοτε, μεθ' ὧν καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὸν θαυμαστὸν ἐν μάρτυσι Φανούριον ἄλλον ἥλιον ἀνέδειξε τοῖς θαύμασι λάμποντα· πρὸς δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ὕμνον προσφέρωμεν λέγωντες· χαίροις ὁ νεοφανὴς ἀστὴρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, χαίροις ὁ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας στερρῶς ἐν γῇ δὲ πλείστοις ἔτεσι κρυπτόμενος, διὰ τῆς εὐρέσεως εἰκόνος τῆς σῆς, ἐν κόσμῳ πεφανέρωσαι παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ· χαίροις Ροδίων τὸ ἐγκαλωπίσμα, καὶ τῶν πιστῶν πρεσβευτὰ ἐτοιμώτατε αὐτῷ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων τὴν σεβασμίαν μνήμην σου.

Καὶ ἰὺν Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σοῦ τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἁγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκοθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τε-

μνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχήτως γνωριζόμενος Ἀυτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμιακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνογνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε δὲ λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελλεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν· ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθε μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ, ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται παρέξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὀνείδησα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν Θεὸς ἀλλότριος· ἡμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ; καὶ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βέβηλος. Ἐδῶξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεῖα σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδεύθοντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρατεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρῖνουσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῶν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ

πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ποιήσει τὴν κρίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, δξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ κύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρης ριπθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λοίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίας καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατήσις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως Ἡχ. β'

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι. Εὐσπλαχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Ἡχος Α'

Τὸ σῶμα σου καίόμενον καὶ μὴ καταφλεγόμενον, καθορῶντες οἱ ἀσεβεῖς ἀπέτεμον τὴν χάραν σου Φανούριε κοίδιμε, εἴτα τὸ οὐράνιον φῶς βλέποντες ἐπὶ τὸ θεσπέσιόν σου λείψανον ἔλεγον παραμυθούμενοι, οὐρανόθεν τοῦτο πυρπολεῖσθαι,

ἡ δὲ μακαρία σου ψυχὴ ἀναπτᾶσα ἀνῆλθεν εἰς τὰ φωταυγῆ σκηνώματα τοῦ ἀνεσπέρου Βασιλέως, νικητηρίοις κοσμουμένοις στεφάνοις, καὶ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ἑορταζόντων εὐλαβῶς τὴν φωταυγῆ ἡμέραν τῆς τῆς ἀθλήσεως.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ἰδιόμελα. ἦχ. α'. Νικηφόρου.

Ἐπεφάνη σήμερον, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, Φανούριε πανθαύμαστε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ εὐρέσει τοῦ πανσέπτου ναοῦ σου, καὶ τῆς θείας εἰκόνος σου, αἰχμαλώτους λυτροῦσα, νόσους φυγαδεύουσα, καὶ πάντων τῶν προσιόντων σοι πιστῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα πληροῦσα, διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς μετὰ πόθου τὴν μνήμην τελοῦσι σου, τὴν λύσιν τῶν δεινῶν αἰτήσαι παρὰ Θεοῦ, καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Δόξα ἦχ. πλ. α'.

Σήμερον ἡ ἀγιόφθογγος ρῆσις τοῦ Δαυὶδ, ἐπὶ σοὶ πέρας εἴληφεν, Φανούριε πολυάθλε, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον φάσκουσα, ἔσται δίκαιος· ὡς γὰρ ἀμνημονηθέντων σου τῷ χρόνῳ τοῦ πανσέπτου ὀνόματος, καὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τοῦ κλέους, ἐν οὐρανῷ μὲν τοι μνημονευομένων, καὶ ἐν γῇ ἤδη ἐν τῇ εὐρέσει τῆς θείας εἰκόνος σου, τὴν ἐνδοξον αὐτῶν μνήμην μετ' ἐγκομίων ἄγωμεν· δεόμεθά σου τοίνυν θερμῶς ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν, μνημόνευε ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε, ρυόμενος κινδύνων τε καὶ θλίψεων ταῖς πρὸς αὐτῶν ἱκεσίαις σου.

Καὶ ἰὺν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια. ἦχ. δ'. Ὡς γένναϊον ἐν' ἡμῖν.

Ὡς περ ρόδον πανεύσμον, ἡ ἐν δοξῇ ἐκλάμπουσα, Ρόδος ἡ περίφημος, εὐραμένη σε, χαίροι' ὁσμαῖς τῶν θαυμάτων

σου πλησθεῖσα Φανούριε, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, καὶ προστρέχει τῇ σκέπῃ σου, τῆς εἰκόνης σου εὐσεβῶς προσκυνοῦσα χαρακτηῖρα, καὶ θαυμάτων τὰ σημεῖα ἃ σοὶ Θεῷ ἐδωρήσατο.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις.

Ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, τὰ ἐξαίφνης βλεπόμενα, τῆς σεπτῆς εἰκόνης σου, πάθη ἐνδοξε, τὰ πλείστοις χρόνοις ἀγνώριστα, ὧ θεῖε Φανούριε, καὶ ναὸν περικαλλῇ διὰ τοῦτο ἀνῆγειραν, καὶ ἡυτρέπισαν, ὑμνωδίαις ἐνθέοις εὐφημοῦντες τὸν δοξάσαντα σε μάρτυς, θαυμάτων πλήθη καὶ χάρισι.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τούτου βίος ἀγνώριστος, τοῖς ἀνθρώποις διέμενε, μόνῳ γινωσκόμενος τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐξεικόνισμα, βεβήλωκεν ἄριστα οἷος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, νικητὴς φανερούμενος, τοῦ ἀλάστορος καὶ σεπτῶς ἀθλόφορος δὲ ὑμνοῦμεν, καὶ γεραίρωμεν ἐκ πόθου ὡς ἀθλητὴν γενναιότατον.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Ἄστρον φαινότατον, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισε· τὸν γὰρ ἐν Ρόδῳ κρυπτόμενον θεῖον ναόν, ὁ Κύριος ἐφάνέρωσεν, οἰκηστὴν ἔχοντα τὸν μέγαν ἐν μάρτυσι Φανούριον, τὸν ἐνδοξον στρατιώτην καὶ ἀήττητον, δὲ εὐφημοῦντες ἐν ὕμνοις ἱκετεύομεν, ὅπως πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν ἀεισέβαστον αὐτοῦ καὶ θεῖαν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐγὼ Παρθένε Ἀγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου προστρέχω, οἶδα ὅτι τεύξωμαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ Ἀγνή βοηθήσει μοι.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ. Τὸ Ἀπολυτίκιον Ὁσίου Ποιμένος Ἡχοῦ Δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Χορείαν τὴν ἐνθεον, δεῦτε κροτήσωμεν τιμῶντες ἐν ἁσμασι τὸν ἀσκητὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ πόθου κραυγάζοντες, χαίροις Ὅσιε Πάτερ καὶ Ποιμὴν γενναιόφρον, χαίροις ἅτι παρέ-

χεις τῶν πιστῶν τὰς ἰάσεις, διὸ καὶ ἡμεῖς ἀξιοχρέως τιμῶμεν, Ἀγίε τὴν μνήμην σου.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, ὁ αὐτός.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖται λαμπρῶς, ἐπίγειον πανήγυριν νῦν ἑορτάζει παιδρῶς, Ἀγγέλων ἰσολίτευμα ἄνωθεν ὑμνωδίαις, εὐφημοῦσι τοὺς ἀθλους, κάτωθεν Ἐκκλησία, τὴν οὐράνιον δόξαν· ἦν εὐρες πόνοις καὶ ἀθλοῖς τοῖς σοῖς Φανούριε ἐνδοξε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχήτη ἐνώσει σαρκούμενος καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· διὸ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν Κάθισμα, ἡχος α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Τὸν μέγαν ἀθλητὴν, εὐφημήσωμεν πάντες, Φανούριον πιστοί, τὸν γενναῖον ὀπλίτην, καὶ ἐνδοξον μάρτυρα, τὸν ἐν χρόνοις κρυπτόμενον, δὲ ὁ Κύριος, νῦν ἐφάνέρωσε πᾶσιν ἐν τῇ Ρόδῳ τε καὶ ἐξ αὐτῆς παντὶ κόσμῳ, ὡς θεῖον θησαύρισμα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀύλων στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, καὶ τάξεις οὐρανῶν, ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἰνεσιν, παρ' αὐτῶν δέχθητι Πάναγνε, ἀλλὰ πρέσβευε, τῷ σῷ Ἰῶ σὺν Ἀγγέλοις, τοῦ ρυσθῆναι με τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀθλήσεως καύχημα, μάρτυς Φανούριε, Χριστὸν ἐνδυσά-

μενος κατεπολέμησαν ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, θθεν νῦν τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν σου εὐρόντες, ἄσμασιν εὐφημοῦμεν καὶ τιμῶμεν ἐν πίστει, καὶ πόθῳ δεόμεθα, ρῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου ἄχραντε, ρῦσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίαρ, στῆσον με ἐπὶ πέτρᾳ τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωπούσα θερμῶς ὃν ἐσωμάτωσας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κήθισμα, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἡ Εἰκὼν ὑπέρλαμπρος, νῦν ἀνεφάνη, ἡ ἐν γῇ καὶ χώμασι, χρόνοις ἐκρύπτετο πολλοῖς, δόξαν τὴν σὴν ἐμφανίζουσα, ἣν ἔχεις Μάρτυς ἐν οὐρανῷ πρὸς Θεόν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν θλιβομένων, καὶ θερμὴ ἀντίληψις τῶν πεπονημένων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡ πάντων βοήθεια.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον. Θιναστος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσωσιν ὁ Κύριος. Τὸ πᾶσα πλοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

ΕΠΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. Ἀποθήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν ἣ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσα-

σθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν· καὶ ἔσσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θρίξ καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται. Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Εἶτα τὸ Ν. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἐλέησον ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου ἡχ. πλ. β'

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτῖσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῖς ἀνθεσιν ὠραϊζομένη, Φανούριε βοᾶσαι Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα ἡμῶν θερμότατε· μὴ ἐλλείπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Τὸ ὁῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ὁσίου Ποιμένος καὶ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ὅλοι ὁμοῦ εἰς ἡχον πλ. δ' Ὑμῶν διδοεύσας. Ὡδὴ α'. Τυτὴ καὶ ἡ δέησις ὀγδόη πρέπει. Φωτίου. Θεοτοκίον σελ. 111.

Τὸ στόμα μου πλήρωσον γλυκασμοῦ, τοῦ θεοῦ σου Κόρη, καὶ κατάλαμψόν μου τὸν νοῦν, ὅπως ἀνυμνῶ καὶ μεγαλύνω, τῶν οἰκτιρμῶν σου τὸ ἄπειρον πέλαγος.

Ἀσθενοῦσαν πάθει χαλεποῖς, τὴν πολυπαθῆ μου καὶ οἰκτρὰν καὶ βαρυαλγῇ, καρδίαν ἰάτρευσον Παρθένε, τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν ἡ γεννήσασα.

ὑπέρτερον δεῖξον με ἡδονῶν, σαρκικῶν τε καὶ μερίμνων βιοτικῶν, τῶν ἄνω ταγμάτων ὑπερτέρα, καὶ λαμπροτέρα ἡλίου θεόνυμφε.

Τὴν εὐλογημένην ἐν γυναιξί, καὶ δεδοξασμένην ἱκετεύω σε τῆς φωνῆς, τῆς εὐλογημένης ἐπακούσας τοῦ σοῦ υἱοῦ, καὶ τῆς δόξης με τυχεῖν.

Καὶ τὸν τοῦ Ὁσίου Ποιμένος ὁ αὐτός. Ἀσώμεν τοῦ Κυρίου. Θεοφάνους.

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἡ καρδιά

σου, τὸν κρυμὸν τῶν δαιμόνων, καὶ παθῶν τῶν χειμῶν
λυσε

Ἀνθρακα θείου φόβου, φλέξας τῶν παθῶν, τὴν ὕλην γέ-
γονας, διακρύψεως λύχνος ἀπαθείας πυρσός τε Μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων Πάτερ τὸν Σταυρόν σου ἡκολούθη-
σας, τῷ καλέσαντι πόθῳ, καὶ φωστῆρ μοναστῶν ἐχρημάτι-
σας. Θεοτοκίον.

Ὅλος μὲ διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βου-
ληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι Ἀγνή Μητροπάρθενε-

Ἀγίου Φινουρίου ὁ αὐτὸς ἦχος. Ὑμνὸν διοδεύσας.

Αἰνέσωμεν πάντες πιστοὶ Χριστόν, τὸν δόντα τοιαύτην,
ἐξουσίαν τοῖς χοϊκοῖς δολίου τὰ θράση καταλύειν, μεθ' ὧν
ὑμνεῖσθω παιδρῶς ὁ Φανούριος.

Φῶς θεῖον ἐδείχθης ἀειλαμπές, Φινούριε μάρτυς, καὶ
τὸν κόσμον φωταγωγεῖς, ἐν ᾧ σε φωστῆρα εὐρηκίτες ἄσμα-
σι θείοις εὐφημοῦμεν σε.

Δόξα πατρί.

Τὸν νέον ὀπλίτην καὶ ἀθλητὴν φανέντα ἐν Ρόδῳ καὶ ἐ-
κρύπτετο πρὸ πολλοῦ, ὡς νέον ὑμνοῦμεν, καὶ ὡς πάλλαι
ὑπὲρ Χριστοῦ στερρῶς ἀθλήσαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλον μου τὸν πόθον πρὸς σε κινῶ, ἀνύμφευτε Μῆτερ, ἡ
τεκοῦσα τὸν λυτρωτὴν, ψυχὴν μου ἀθλίαν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς
καταδίκης ἐλευθέρωσον.

Καταβασία, ἦχος πλ. δ' ὁ αὐτός,

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν
Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρε-
πτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους
διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον. Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ
Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδοξασται.

Ὡδὴ γ' τῆς Θεοτόκου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἡ περιδόξος πόλις καὶ λογικὴ Δέσποινα, τοῦ παμβασι-

λέως δυσώπει Θεοχαρίτωτε, τῆς ἄνω πόλεως οἰκήτορά με
γενέσθαι, καὶ μὴ κατασχύνῃς με τῆς προσδοκίας μου.

Καταφύγιον κόσμου, Χριστιανῶν καύχημα, σκέπη καὶ
ἀντίληψις πάντων τῶν ἐλπίζόντων εἰς σέ, τὸν πεπειθότα σοι·
μὴ οὖν καμὲ ὑπερίδης, ἀλλὰ τῷ ἐλέει σου Δέσποινα σῶσόν με.

Ἀπορία καὶ γνῶφος, καὶ λογισμῶν σύγχυσις, τὰς τὸν
ἀνερμήνευτον τόκον σου ἐρμηνεύοντας, καλύπτει Δέσποινα,
ὃν Μωϋσῆς γὰρ προεῖδε, γνόφῳ καλυπτόμενος, τοῦτον ἐγέν-
νησας.

Ἱεροῦ παραδείσου, καὶ ζωηροῦ χώρου με βρώσει δελεά-
σας δολία, ὅφρις ὁ δόλιος μακρὰν ἐξώρισε, καὶ τῆς φθορὰς τὸ
χωρίον, τῆς Ἐδέμ ἀλλάξασθαι, φθόνῳ παρέπεισεν.

Ταῦ Ὅσιον Ὡδὴ γ'

Στάσιν, τὴν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἀγγελοι· καὶ
γὰρ αὐτούς, ἔσχατος συνεργοῦντες, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Λύμης ἀπεκάθηρας, τῆς διανοίας τὰ ὅμματα, τῆς τῶν
παθῶν ὅθεν ἐνοπτρίζῃ, καθαρῶς τὸν ὁράτον.

Γάλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὅσιε, εἰς ἀρε-
τῶν, ὕψος ἀννέχθης, εἰς τελείαν ἀπάθειαν.

Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμάς Ἀχραντε, οὐ
δειλιῶ· ἔχων σε προστάτην τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ἀγίου Φανουρίου Ὡδὴ γ'. Σὺ τὸ στερέωμα.

Ὑμνοὶς τὸν Φανούριον, δαβιτικῶς παιδρῶς ἄσωμεν, ὡς
θαυμαστός τοῖς Ἀγίοις ὄντως, ὁ Θεὸς ἐστὶ λέγοντες.

Δόξα πατρί.

Ρῶσιν μοι δωρήσασθαι, τῶν ψυχικῶν παθῶν Ἀγιε, σαῖς
προσευχαῖς, ἔκτησαι ταῖς θεαῖς ὅπως τύχῳ ἀφέσεως.

Καὶ νῦν.

Εὐρώσε προστάτην, ἐν τοῖς κινδύνοις Πανάχραντε, Μῆ-
τερ Θεοῦ μετὰ Φανουρίου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καταβασία.

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Τῇ στειρευούσῃ δὲ πρῶτην Ἐκκλησίαν νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Αἵτησις.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Ποιμένος. Ἦχος γ' Θεῖας πίστεως.

Ποιμαινόμενος ὑπὲρ Κυρίου τούτου πρόβατον, ὥραθης πρῶτον, ἐναντίους λύκους μάκαρ τροπούμενος· καὶ ἐντελέσας τὸν θεῖον ἀγῶνα σου, πρὸς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἐσκήνωτας. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τοῦ Ἀγ. Φανουρίου. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρῶτας καὶ πόνους, σοφὲ τοὺς σούς, γεγραμμένας ὀρῶντες πάντες πιστοὺς εἰκόνι τιμῇ σου, τὰς ψυχὰς ἐπιγείρονται, πρὸς τοὺς θεῖους ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἴνεσιν, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, παμμάκαρ προσφέρουσι, πόθῳ δὲ ἡ πόλις, εὐφημεῖ σε Ροδίαν ἀξίως σε μέλποντες· ἀθλοφόρε Φανούριε, καὶ ἡμεῖς ἐκδοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πιστεῖ κραυγάζω σοι, πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, ταῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον πόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Τῆς Θεοτόκου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ κοιλία σου Ἀχραντε, εὐρυχωροτέρα οὐρανῶν γέγονε, τὸν ἀχώρητον χωρήσασα ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὕμνουںτας σε.

Δωρεῶν με ἐλέησον, νόσων τε παντοίων Κόρη ἀπάλλαξον, καὶ κολάσεως ἐξάρπασον, ἢ καταφυγὴ καὶ προστασία μου.

Ἐπὶ σὲ ἀνατίημι, πᾶσαν προσδοκίαν τῆς σωτηρίας μου, καὶ τοῦ βίου τὴν κυβέρνησιν Κεχαριτομένην ἀειπάρθενε.

Ἡ ἐλπίς μου καὶ καύχημα, ἢ καταφυγὴ ζωὴ καὶ ἀντίληψις προστασία καὶ παράκλησις, σὺ ὑπάρχεις, Κόρη πανσεβάσιε.

Τοῦ Ὁσίου Ποιμένος ὡδὴ δ' ὁ αὐτός.

Ἀκυλήδοτον ἔποπτρον τὰς τοῦ παρακλήτου αὐγὰς δεχόμενον, θεοφόρε ἐξηρημάτισας, καὶ δοχεῖον θεῖον ἀναβάσεων.

Ἀρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ ὑψόκομον, ἐγκρατεία καλλυνόμενον, καὶ καρποῖς ἐνθέοις εὐθυνοῦμενον.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν σου τῆς διανοίας πόνοις ἀσκήσεως, ἀρετῶν στάχυν πολύρορον, καὶ θαυμάτων χάριν ἐγεῶργησας.

Θεοτοκίον,

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγῆσον τὴν ἐσκοτισμένην Θεονούμφευτε.

Ὡδὴ δ'. Τοῦ Ἀγίου Φανουρίου ὁ αὐτός.

Λίθοις Μάρτυς βαλλόμενον, σου τὸ θεῖον στόμα καὶ τιμώτατον, δι' οὗ Κύριον ἐδόξαζες, τὸν δοξάσαντά σε ἐν τοῖς θαύμασι.

Ἐπλατύνθη πρὸς αἴνεσιν, τὸν σὸν θεῖον στόμα, λίθοις θλιβόμενον, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεκραύγαζες ἤλκυσα τὸ πνεῦμα, διὰ στόματος.

Καὶ ἐν ράβδοις τυπτόμενος, ἔφερες γενναίως μάρτυς Φανούριε, τὰς πληγὰς παιδρῶς εἰς τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἄλλου σου ὄντος τοῦ Πάσχοντος.

Θεοτοκίον.

Ἰσουργὸν τὸ γεννήτορος λόγων τῶν ἐκλαγόνων σου ἐσωμάτωσας ὅθεν ὤφθης ὑπερέχουσα, ποιημάτων πάντων, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα σου τὴν θεότητα.

Καιὼν τῆς Θεοτόκου ὡδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοᾶμεν σου.

Σωτήρα καὶ φιλόανθρωπον Κύριον τεκοῦσα, τὴν φιλο-
ανθρωπίαν σου, τῆς σωτηρίας τρύβον μοι γνώρισον.

Ἰλεως σου ἐν ὁμματι Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ταπει-
νωσιν τὴν ἐμὴν οἶδε καὶ σῶσον με.

Στεφάνωσον ὡς ὀπλῳ Πανύμνητε εὐδοκίας ἐν τῇ θείᾳ
σκέπῃ σου, τὴν κεφαλὴν μου φρουροῦσα με.

Ἰψιστος σαρκοῦται ἐν μήτρᾳ σου, καὶ γεννᾶται ἄχραντε
Θεοτόκε, καὶ καινουργεῖ τὸ ἀνθρώπινον.

Ὡδὴ ε'. Τοῦ Ὁσίου Ποιμένος.

Τὸν καύσωνα βαστάσασα ἀοίδιμε, τῆς ἡμέρας, χαρὰς
κατηξίωσε, τῆς τοῦ Κυρίου σου Ὅσιε.

Ἀσκήσεως λειμῶνι ἡδύπονον, ἔφυς ρόδον ὁδμαῖς θείας
γνώσεως εὐωδιάζων τὰ πέρατα.

Τὸν πρὶν μεγαλαυχέα χρησάμενον, πάτερ ὄφιν, πρὸς γῆν
ἐταπείνωσας, τῇ ταπεινώσει φραζάμενος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμεν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν
Θεὸν λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Ἀγίου Φανουρίου ὡδὴ ε'.

Ἰνα τί με βιάζεις Κύριον ἀρνήσασθαι ὃν ἐπεποθήσα ἐκ
μητρῶν σπλάγχων· καὶ αὐτὸν νῦν ποθῶ ἐγκαλίσασθαι διὰ
τῶν βασάνων, καὶ μετὰ αὐτοῦ συμβασιλεῦσαι, τῷ τυράννῳ
ἐβόα Φανούριος.

Ἰνα τί ταῖς θωπείαις, σπεύδε ἀτονῆσαι μοι ψυχῆς τὸ
εὐτονον, ἣν θερμαίνῃ χάρις ἐπιλάμψεσι θείαις φωτίζουσα,
οὐδὲ νῦν μωραίνεις αὐτὴν χαυνῶσαι πονηρίαις, τῷ τυράννῳ
ἐβόα Φανούριος. Δόξα πατρί.

Ἰνα τί ταῖς θωπείαις, σπεύδεις ἐκφηνῶσαι μοι ψυχῆς
τὸ πρόθυμον· τριχῶν γὰρ οὐκ ἔχῃς ἐγγύσαι, καὶ ταύτας γὰρ
Κύριος ἀριθμῶ κατέχει, σὺ δὲ πολλῶν καταλυθήσῃ, ἀλλ' ἐ-
βόα λαμπρῶς ὁ Φανούριος.

Θεοτοκίον Κυρίου.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἢ βρύου-
σα, χαῖρε θεῖα κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα,

χαῖρε ἢ τὸν βότρυ, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργη-
τος ἄμπελος Δέσποινα. Καταβασία.

Ὡ τρισμακάριστον ξύλον· ἐνῷ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Βασι-
λεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτοκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν
σοὶ δελεασθῆς Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι
τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδὴ στ'. Τῆς Θεοτόκου. Χιτῶνα μοι παράσχου.

Γαλήνη ἢ κυήσασα Χριστὸν τὸν αἷτιον Δέσποινα, τὸν
ἄγριον κλύδωνα τῶν παθῶν μου δυσοπῶσαι ἡμέρωσον.

Δραμεῖν Θεοῦ ἐδὼν τῶν ἐντολῶν, τὴν ἐστενωμένην μου
καρδίον τοῖς πάθεσι, Πλατυτέραν οὐρανῶν Κόρη πλάτυνον.

Οὐ κέκτημαι δακρύων ὀχετοῦς, ἵνα ἀποπλύνω μου τὰ ἁπει-
ρα πταίσματα, ταῖς πρεσβείαις σου Ἀγνή τούτων ρῦσαι με.

Ἡ Μήτηρ τοῦ ὑψίστου προσλαβοῦ ἐκ πολλῶν ὑδάτων με
παθῶν εἰς μετανοίαν, ἀποστείλλουσα ἐξ ὕψους τὴν χάριν σου.

Τοῦ Ὁσίου Ποιμένος ὡδὴ στ'. ὁ αὐτός

Νεκρώσας τὰς τοῦ σώματος ὁρμὰς πολλοῖς ἀγωνίσμασι,
ζωὴν πρὸς θάνατον, ἐξεδήμησας Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ἐγκράτειαν ἀένναον καὶ εὐχὴν, ἀγάπην ἀθώλοτον, κτη-
σάμενος ὅσιε, ἀκυλήδωτον Θεοῦ ὠφθης ἔσοπτρον.

Ἐρήμοις ἐν ἀβάτοις προσφοιτῶν, παθῶν ἐρημώσεως,
σαυτὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ πολίτης οὐρανῶν ἐχρημάτησας.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν λόγον κυήσασα, ρῦσαι
δεόμεθα τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ στ'. Ἀγίου Φανουρίου

Ἡ Ρόδος νῦν σὲ φρουρόν, καὶ πᾶσα πόλις συλλήπτορα,
ὁ οὐρανὸς οἰκιστήν, οἱ Ἄγγελοι σύσκηνον, ἡ γῆ δὲ ἐπλού-
τησε θησαυρὸν χαρίτων ὦ Φανούριε πανθαύμαστε.

Θεὸς ἐκ βάθρων τῆς γῆς, πηγὴν θαυμάτων ἀνέβλησε τὸν
Φανουρίου ναόν, ἐξ οὗ οἱ προσερχόμενοι τῶν κινδύνων λύ-
τρωσιν, καὶ σωματῶν ῥῶσιν, καὶ ψυχῆς τροφὴν λαμβάνουσιν.

Δόξα.

Ἐν τῇ καμίνου φλογός, αἱ τρίχες οὐ κατεφλέχθησαν,
ἐν τῇ καρδίᾳ σου γάρ, ἄλλο πῦρ ἐκρύπτετο, ἀγάπης τοῦ Κτί-
στου σου, ἀθλητὰ γενναῖε, ὑπὲρ οὗ τὸ σῶμα προῦδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἀγεώργητος γῆ, τὸν γεωργὸν ἡ κυήσασα καὶ πάντων
δημιουργόν, τὴν ὑλιμανήσασαν, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καρ-
ποφόρον δεῖξον, διὰ θείας ἐπιγνώσεως.

Καταβασία

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς σταυροει-
δῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος, προδουτύπου σα-
φῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν
ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Αἰτίσις οὐ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον Ὁσίου Ποιμένος. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ Ἁγία σὴ
μερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατεφρά-
νουςα, Ποιμὴν θεόθρον πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Κοντάκιον Ἀγ. Φανορίου ἡγῆτος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Ἱερεῖς διέσωσας αἰχμαλωσίας ἀθέου καὶ δεσμούς συνέ-
θλασας, δυνάμει θεῆς θεόφρων, ἡτχυνας τυράννων θράση γεν-
ναιοφρόνως, ἡΰφρανας Ἀγγέλων τάξεις μεγαλομάρτυς, διὰ
τοῦτο σὲ τιμῶμεν, θεῖε ὀπλίτα Φανούριε ἐνδοξε. Ὁ οἶκος.

Ποίοις ὕμνοις προσοίσω, τῷ ὑπερεπέκεινα ὕμνων ἀπάν-
των ἀγλήσαντι· ποίοις δὲ ἐγκοσμίῳ ἀνθεσι τὴν κεφαλὴν
καταστέψω τοῦ ὑπ' Ἀγγέλων οὐρανίῳ στέφει τὴν ψυχὴν κο-
σμηθέντος· νέος ὢν ἀπαλῇ τῇ σαρκὶ τῷ δολίῳ προσπλακείς,
γενναίως εἰς γῆν κατέρραξε, τὸν τύραννον καταπλήξας· εἰς
γῆν δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ κατατεθέν, ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων
χορεύει αἰωνίως τὸ πνεῦμα· ὅθεν αὐτῷ ἐκδοήσωμεν, ρῦσαι
ἡμᾶς, ἐκ παντοίων κινδύνων, θεῖε ὀπλίτα Φανούριε ἐνδοξε.

Τῇ 27 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Ποιμένος.

Στίχος. Ὡς ἐκ λύκου γαίνοντος ἠρπάγη βίου. Ποιμὴν,
τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμένος. Ποιμένα εἰς μέγαν ἐβ-
δόμη εἰκάδι ὥχετο Ποιμὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ
Ὁμολογητοῦ Αἰβερῶν Πάπα Ρώμης.

Στίχ. Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει. Ἐν οὐρα-
νοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου
Ἐπισκόπου Κοδρουῆς.

Τὴν κλῆσιν εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην. Πληρῶ θανόντι
ἐπαινόν σοι τὸ χρέος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Φιλίππου
βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος Εὐνούχου.

Στίχ. Ἀνὴρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπάδων. Λεικαίνει-
ται γάρ, καὶ πεφυκὼς Αἰθίοψ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ Νέα, τρίχινον ράκος
ἐνδοθεῖσα, καὶ εἰς φρέαρ ριφθεῖσα τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ μυνδύας σοι πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα.

Μεθ' ὧν ὑπῆλθες Ἀνθοῦσα βαθὺ φρέαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος
Φανορίου τοῦ Νεοφανοῦς Φανούριος φῶς πᾶσι πιστοῖς παρέ-
χει. Κἂν εἰς σκότος δ' ἔκειτο τῆς γαῖας μέγα. Ἐνθα σοι ση-
κὸς Φανοριέο ζάθεος ὦνι.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις καὶ τῆς Θεοτόκου ἐλέη-
σον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πίστει καὶ πόθῳ σοι προστρέχω τῶν παισμάτων ταῖς
σειραῖς κατεσφιγμένος, διὰ σπλάχνα ἐλέους, λύσον με βοῶν-
τα, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ρεῖθρον ἰάσεώς μοι βλύσον καὶ κατάσβesson τὴν κάμινον,
Παρθένε, ἡδονῶν καὶ παθῶν, παισμάτων τε καὶ νόσων· σὺ
γὰρ πηγὴ βλασάνουσα, ζωῆς θείας γλυκὺ ρεῖθρον.

Ἐλαφος διατετρωμένος, Παναμώμητε βολίσιν ἰοδόλοις,

τοῦ ἐλέους τοῦ σοῦ, διψῶ πιεῖν ρανίδα, ὡς τὸν ἰὸν ἐκπορεύσω-
μαι τὸν ποτὲ θανατηφόρον.

Πᾶσαν εἰς σὲ τὴν προσδοκίαν ἀνατίθηναι Παρθένε τῆς
ζωῆς μοι· μὴ παρίδης διὸ, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον, καὶ τῆς
ἐκεῖ με λύτρωσαι, αἰωνίου καταδίκης,

Ὁσίου Ποιμένος ὁ αὐτός.

Θείαις σχολάζων θεωρίαις λαμπρυνόμενος ἀύλοις θεαυ-
γείαις, καὶ ἡμέροις υἱός, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, ὡς ἀλη-
θῶς γεγένησαι, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας· μετὰ σώματος Ἀγγέλους
ἐμιμήσω. Παραδείσου τρυφῆς ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν
Μακάριε. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λάμπων ἀκτίσιν ἀπειθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπη-
ρείας· καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶν-
τας ὅσιε. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν ἐρήσω Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡ-
σαίας ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβες καὶ τίκεις ὦ μελο-
δοῦντες κράζομεν. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἀγ. Φανουρίου, ὡδὴ ζ' ὁ αὐτός.

Λίθω βαρούμενος τὸ σῶμα, ὁ Φανούριος πρὸς σὲ Σωτὴρ
ἐβόα· ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν σῶν, Χριστέ μου θελημάτων στερεω-
θεῖς, τὸ σῶμα μου ταῖς βασάνοις ἀναλίσκω.

Νῦν στερεοῦται τοῦ Κυρίου εὐαγγέλιον, ἔφη Ἀποστό-
λοις, ὁ κρυπτόμενος γὰρ, Ναὸς τοῦ Φανουρίου, ὁ ἐν τῇ Ρόδῃ
πρὸ πολλοῦ εἰς ἡμᾶς νῦν φανεροῦται. Δόξα

Ἔστης ἐν μέσῳ τῶν θηρίων, ὦ Φανούριε· παρδοθεὶς εἰς
βρῶσιν ἀλλ' ἐφλέχθη σφοδρῶς, τυράννου ἢ καρδία, ὅτε σὲ
εἶδε Δανιὴλ νέον ὄντα ἐν σταδίῳ. Καὶ νῦν.

Ὅρος κατάσκιον ἐφάνης ἀχειρότμητος, ἐξ οὗ ἐτμήθη λί-
θος, τὴν λιθώδη δι' ὃ κατάνυξον ψυχὴ μου, πεπωρωμένην
Δέσποινα ταῖς πικραῖς φιληδονίαις. Καταβασία.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσεβοῦς λαοὺς ἐκλό-
νησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς. Ὅμως

τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδαιμάτωσες, θυμὸς θηριώδης οὐ πῦρ
βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ σι-
νόντες ἔψαλλον. Ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν,

Ἐν τῇ νηδύϊ σου τὸν πρὸ σοῦ συλλαβοῦσα, θεομήτωρ
Ἀχραντε Μαρία, τέτοκας ἀφράστως Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Ἴνα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον
ὄνομα Κόρη θλίψεώς με πάσης, ἐκμύτρωσαι καὶ βλάβης.

Φέρεις ὡς βρέφος ἐν ταῖς ἀγίαις χερσί σου, τὸν τὰ πάντα
φέροντα τῷ λόγῳ· ὅθεν σὺν αὐτῷ σε, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ὡς ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχων καθικεύων, ἀμαρ-
τιῶν καὶ κινδύνων, Ἀχραντε Μαρία, ἐκλύτρωσαί με τάχει.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν
ἀγῶνων τηρήσας, εἰσῆλθες ἐν χαρᾷ, εἰς ἄφθαρτον νυμφῶνα,
καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔπεισαν τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, οἱ ἀνεμοὶ ἀκα-
θάρτων πνευμάτων· ἐστήρικτο καὶ γάρ, τῆς πίστεως ἐν πέ-
τρα, παμμάκαρ θεόφορε.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτῶνιον· ἐνεδύσω δὲ
Πάτερ ὡραίαν τὴν στολὴν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμ-
βασιλεύων. Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσαν τοῦ
Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὑμνήσωμεν λαοί, τὴν Ἀγίαν Παρθένον,
αὐτὴν ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου Φανουρίου ὡδὴ η'. Ὁ αὐτός.

Τὸν ὥραϊον νυμφίον ἀγαπήσας, σοῦ τὸν νέον καὶ εὐαν-
θοῦν σαρκίον, ὑπὲρ αὐτοῦ ταῖς μαστιγῇ παρέδωκας, ἐκδοῶν
σὺν πόθῳ, πότε σὲ κερδήσω, συνών εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς ξοάνοις οὐκ ἐκλίνας τὸ γόνυ, τοῖς εἰδώλοις οὐκ ἐναι-
μας θυσίαν, ἀλλὰ Χριστὸν ἀνδρείως ἀνακήρυττες, φέρων τὰς
αινέσεις, ὡς θεῶ τῶν ὄλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα πατρί.

Θαρσαλέως καὶ μέγα ρωμαλέως τῷ τυράνῳ, ἐδόας μετὰ θάρρους οὐ δειλιῶ ὧ τυράννε τὸς μάστιγας· ἔχω γὰρ Σωτῆρα, ὃς με ἐξελεῖται ταχέως τῶν χειρῶν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰσταμένων βεβαίωσις ὑπάρχεις, καὶ πεσόντων ἀνθρώπων Παρθένε δι' ὃ καταπτωθέντα με ἀνάστησον· ἵνα σέ δοξάξω τὴν εὐλογημένην καὶ κεχαριτωμένην.

Καταβασία.

Εὐλογεῖται Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν ὕμνῃ τε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον Πνεῦμα Πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ τῆς Θεοτόκου Ὡδὴ Θ' Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς σοὺς οἰκτροὺς οἰκέτας, οἰκτείρησον Παρθένε, ἀνιάρουτε παντὸς ἐλευθέρωσον, ἐπιφοράς ἐπιούσας ἀναχαιτίζουσα.

Ἰλάσθητι σωτήρ μου, πᾶσι τοῖς υἱῶσι, τὴν ὑπερένδοξον ὄντως Μητέρα σου, καὶ Παραδείσου τῆς δόξης, δεῖξον οἰκήτορας.

Ὁδὸν κακίας πάσης, ἔδραμον εὐτόνως τῶν ἀρετῶν τὴν ὁδὸν δὲ παρέδραμον· ὁδὸν μοι γνώρισον Κόρη, ἐν ἣ πορεύσομαι.

Ἦμνον σοι τελευταῖον, πρῶτον τε καὶ μέσον, τοῦ Ἀρχαγγέλου τὸ χαῖρε προσφέρω σεμνή· σοὶ γὰρ κατάλληλον ἄλλον, εὑρεῖν οὐ δύναμαι.

Ἔτερος τοῦ Ὁσίου Ποιμένος ὁ αὐτός.

Ἐδὺς μὲν οἶα περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ ἥλιον· καὶ ὡς ἀκτῖνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετὰς ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος ἀοίδιμε γέγονε· καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῇ ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαιοῦματα Ποιμὴν τηρήσας ἀλώβητα· ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ· σοὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ταῖς θείαις Πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεοῦ-μενος, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτί, πεφωτισμένος, νῦν παριστάμενος, καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῷ ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σέ τιμῶντων Ποιμὴν, καὶ τελούντων τὴν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων θεόνομφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἦνωσας.

Ἔτερος ὁ αὐτὸς τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

Εἰς γῆν τὰ τῶν εἰδώλων, ζόανα συντρίβεις, εἰς οὐρανὸν ἀνυψώσας τὰς χεῖρας σου, καὶ τῶν δοιμόνων τὰ στίφη θρήνων ἐπλήρωσας.

Ὡς ρύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανεύοντων, ρῦσαι με πάσης κακίας Φανούριε, τὸν πεποιοῦντα παμμάκαρ αἰὲ τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα πατρί.

Ὡς τύραννος ἡσχύνθη, ὅτε σὲ ἰώρα, ἐν τοῖς κινδύνοις αἰὲ ἀχμαιοτέρον, ἐκμυτηρίζοντα τούτου τὴν ἀθεότητα.

Καὶ νῦν.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ, αἰὲ δοξάξω σε.

Καταβασία

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ἐφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτουργεῖται δένδρον. Διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ μεγαλύνωμεν.

Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρτα διαλέλυται τῷ βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς θεομήτορος, ἣν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνελθωμεν. Τοῦ Ὁσίου Ποιμένος

Ὁλην σαφῶς δεξάμενος, τὴν τρισήλιον αἴγλην, τῆς θε-

αρχίας πάνσοφε, νῦν Θεὸς χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ φύσει με-
θέξει· ὃν δυσώπει ρυσθῆναι, κινδύνων τε καὶ θλίψεων τοὺς
τιμῶντάς σε Πάτερ, καὶ τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον μνήμην
σου ἐκτελοῦντας, Ποιμὴν θεόφρον ὅσιε, Ἀσκητῶν ὠραιότης-

Τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ὁ αὐτός.

Νῦν Ρόδος μεγαλύνεται, τῇ εὐρέσει τοῦ θεοῦ Ναοῦ σου
παμμακάριστε, ὦ Φανούριε Μάρτυς, καὶ χαίρει ἐγκαυχω-
μένη, τῶν θαυμάτων τῷ πλήθει· Ἱερεῖς γὰρ διέσωσας, τρεῖς
δουλείας ἀθέου· ὄναρ φανείς τοῖς κυρίοις, τούτων καὶ ἐπιπλή-
ξας τυφλότητι, χλωλότητι, τὸ σκληρὸν ἐκμαλάξας.

Θνητοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρό-
φθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας
ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ μὴ ἄδης, μὴ ἀπώλεια βήματι
τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι,
ὦ Θεομήτωρ Δέσποινα, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας Στιχηρὰ Προσόμοια ἡχος πλ. δ'

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ, ἀγαλ-
λίασμα σήμερον, ὅτι γῆθεν ἦνθησε, λύτρον μέγα σωτήριον.
Ναὸς ὁ θεῖος καὶ πανυπέρτιμος τοῦ Φανουρίου, βροτοὶ προσ-
δράματε, ἅπαντες σήμερον, ἐν ἀσμάτων ἀνθεσιν, ὅπως δει-
νῶν λύσιν ἀπολαύηται, αὐτοῦ δεόμενοι.

Δίς

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος, παιδίον ὦν κομιδῇ, ὁ γεν-
ναῖος Φανούριος, χωρὶς ὀπλῶν ἵσταται, ἐν σταδίῳ παιδρότα-
τος μετὰ ἐνόπλων ἀγωνιζόμενος, μετὰ αὐλῶν χοῖ μαχόμε-
νος, ὦ τῆς ἀνδρείας σου καὶ στερεᾶς ἀθλήσεως, φίλε Θεοῦ·
πῶς ἐχθροὺς κατέβαλες τοὺς πολεμοῦντάς σε.

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ μαργαρίτης Θεοῦ· ὁ ἀγρῷ
πρὶν κρυπτόμενος νῦν ἐν Ρόδῳ ἠῤῥασται, θησαυρὸς ὡς πο-
λύτιμος, πλουτίζων τέρπων φωτίζων ἅπαντας, τοὺς προσι-
όντας αὐτῷ ἐκ πίστεως· ὅστις Φανούριος ἐστὶν ὁ παμμέγι-
στος Μάρτυς Χριστοῦ· ὃν ἐγκωμιάζοντες νῦν μεγαλύνωμεν.

Δόξα ἡχος πλ. α'

Ἐπέλαμψε σήμερον, εὐφρόσυνος ἑορτῇ, καὶ νέα πανή-
γυρις Φανουρίου τοῦ πολυάθλου, καὶ γενναίου φρονος· οὗτος
γὰρ ἐν ἀδελχοῖς, ἀθλήσας καιροῖς ἄδελος, ἦν, ναῖς τε καὶ
τοῦνομα αὐτοῦ πᾶσιν ὑπῆρχεν ἀγνώριστος, τυράννων δὲ ἀ-
θέων κατακρατησάντων Ρόδου τῆς περιφήμου, καὶ τὰς κατη-
δαφισμένας ἐλεπόλεις ἀναφανέντων, Ναὸς αὐτοῦ καὶ εἰκῶν
ἐφάνη ὑπέρλαμπρος, ὅς βασιλικῇ ἀδείᾳ ἀνακαινισθεῖς, πηγὴ
ἀνεδείχθη θαυμάτων παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θαυμα-
στοῦ ὄντως ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ ἡχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε κεχαριτωμένη, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι
ἐπέφανε σοι ὁ Βασιλεὺς, τῆς δόξης, καὶ ἐπεσκεύασέ σοι τὸ
Πανάγιον Πνεῦμα, ὡς παρρησίαν ἔχουσα, πρέσβευε τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις, εἰς τὴν λειτουργίαν
Τυπικά, ἐκ τοῦ κανόνος ὡδὴ γ' καὶ στ'.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα,

Ἀντίφωνον Α'.— Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις.

Ταῖς Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ιαρόσσενθαι τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου κλπ.

Ὁ Θεὸς τί ὁμοιωθήσεται σοι ; μὴ σιγήσῃ.

Ταῖς πρεσβείαις κλπ.

Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσατο γνώμην.

Ταῖς πρεσβείαις.

Δόξα καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον β'. Εἰπον δεῦτε καὶ ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἐξ ἔθνους

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστὸς ψάλλον-
τας σοι Ἀλληλοῦᾶ.

Ἐξέχεων τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ κτλ.

Ἐκεκα σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Σῶσον ἡμᾶς κτλ.

Ἐγεννήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν.

Σῶσον ἡμᾶς κτλ. Δόξα καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Πατρὸς, κτλ.

Ἀντίφωνον γ'. — Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖτε λαμπρῶς.

Διήλθομεν διὰ πυλῶν καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.

Χορεῖαν τὴν ἔνθεον.

Ἐθροάνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Οὐράνιον ἐφύμνιον.

Εἰς τὴν Εἰσοδον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστὸς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ψάλλοντας σοι Ἀλληλούϊα,

Τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖτε λαμπρῶς, ἐπίγειον πανηγυριν, νῦν ἑορτάζει παιδρῶς, Ἀγγέλων πολίτευμα ἄνωθεν ὑμνωδίαις, εὐφημοῦσι τοὺς ἄθλους κάτωθεν Ἐκκλησίᾳ, τὴν οὐράνιον δόξαν, ἣν εὖρες πόνοις καὶ ἁθλοῖς τοῖς σοῖς Φανούριε ἔνδοξε.

Ἀπολυτίκιον Ὁσίου Ποιμένος Ἦχος Δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Χορεῖαν τὴν ἔνθεον, δεῦτε κροτήσωμεν τιμῶντες ἐν ἁσμασι τὸν ὁσκητὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ πόθου κραυγάζοντες, χαίροις Ὅσιε Πάτερ καὶ Ποιμὴν γενναϊόφρον, χαίροις ὅτι παρέχεις τῶν πιστῶν τὰς ἰάσεις, διὸ καὶ ἡμεῖς ἀξιοχρέως τιμῶμεν, Ἁγίε τὴν μνήμην σου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως. Ἦχος βαρὺς.

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεὸς δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτολοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίων, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα δόξα σοι.

Κοντάκιον Ὁσίου Ποιμένος. Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ Ἁγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν καταφραίνουσα, Ποιμὴν θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Κοντάκιον Ἁγίου Φανουρίου. Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἱερεῖς διέσωσας αἰχμαλωσίας ἀθέου, καὶ δεσμὰ συνέθλησας, δυνάμει θεῆς θεόφρον, ἥσυχνας τυράννων θράσος γενναιοφρόνως, ἠϋφρानας Ἀγγέλων τάξεις Μεγαλομάρτυς, διὰ τοῦτο σὲ τιμῶμεν, θεῖε ὀπλίτα, Φανούριε ἔνδοξε.

Κοντάκιον τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου Ἦχος Δ'.

Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὠνειδισμοῦ ἀτεκνείας, καὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἡλευθερώθησαν ἄχραντε ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γεννήσει Σου, Αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαὸς Σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράτει σοι ἡ στείρα τίττει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον Ἦχος δ'

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Προεφώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός.

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ, καὶ ἅπαντα κανεργασάμενοι στῆναι. Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὁσφὺν ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεφυρωμένα σῆσαι καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου

δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ.
Ἀλληλούϊα ἤχ. δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Στίχ. Πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον Ἔκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Κεφ. ιβ'

ΕΠΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστρεφαί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συνάγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ ταῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδίδωσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσετε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τί λαλήσεται. Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστέ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρὸς, χαίροις αἰχμαλώτων ὁ ρύστης καὶ προστάτης, Φανούριε τρισμάκαρ Ροδίων καύχημα.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Τέλος τῆς ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΦΑΝΟΥΡΙΟΝ

Μετὰ τὸ Εὐλογητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν γενναιότατον Χριστοῦ Στρατιώτην, καὶ εὐσεβῶν τὸν προστάτην, ὑμνολογοῦντες κράζωμεν, ἐκ βάθους ψυχῆς Ἀγιε Φανούριε, τοῖς ἐνθέρμοις λιταῖς σου δαιμονικοῦ τεχνάσματος, καὶ αἱρέσεως πάσης, τοὺς σοὺς οἰκέτας λύτρωσαι, Σεπτέ, καὶ νοσοῦ πάσης ταχέως ἀπάλλαξον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος πλ. Δ'. Οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

ᾠδὴ Α'. Ὑγρὰν Διοδεύσας.

Φανούριε μάρτυς ἐν Οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χαίρων, τοὺς τιμῶντας σε εὐλαβῶς, καὶ προσκαλουμένους σε κινδύνων, καὶ περιστάσεων καὶ νόσων διάσωσον.

Οστέφος ἀμάραντον ἐκ Θεοῦ, λαβὼν Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ τοῖς Μάρτυσι συσκηνῶν, φύλαττε λιταῖς σου τοὺς ἐν πίστει καὶ εὐλαβείᾳ σὴν Μνήμην γεραίροντας.

Πρὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ σοῦ, σοφέ, ὡς περὶ τὸν θανόντα ἀνεζώσας ἐν Χριστῷ οὕτω νεκρωθέντας δείγματι ἀμαρτίας, ὑμᾶς ταῖς σαῖς πρεσβείαις πάντας ἀνάστησον.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον τῶν τοῦ Πατρὸς, ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὰ χαλεπά, θεράπευσον πάθη ὦ Παρθένη, καὶ αἰωνίου χαρᾶς με ἀξίωσον.

ᾠδὴ Γ'. Σὺ τὸ στερέωμα.

Υμνους ὦ Φανούριε, νῦν ἐτησίους προσάγω καὶ ἐκ ψυχῆς δέομαί σου, Μάκαρ ἐκ κινδύνων με λύτρωσαι.

Στήριγμα Φανούριε, τῷ σὲ οἰκέτι γεννήθητι, καὶ τὴν ὁρθὴν καὶ ἀγίαν πίστιν, ταῖς πρεσβείαις σου κράτυνον.

Εχων τὴν καρδίαν μου προσηλωμένην, Φανούριε, ἐπὶ σοὶ νῦν, τῆς σῆς προστασίας καὶ τὴν σκέπην δεόμενος.

Θεοτοκίον.

Εχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι, Πάναγνε Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτην οὐ πτοῦμαι τὴν Κόλασιν.

ᾠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Εκ κινδύνων καὶ θλίψεων πάντας ἀδοκῆτων Μάρτυς Φανούριε, διαφύλλατε ἀπήμαντον, τὸν πιστῶς τῇ σκέπῃ σου προστρέχοντα.

Ηρεμίαν μοι δώρησαι, Μάρτυς ἐν τῷ βίῳ καὶ νότων ἴασιν, ταῖς ἐνθέρμοις σου ἐντεύξεις, τῷ τῇ Σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντι.

Μάρτυς ἐνδοξε, πρόφθασον, καὶ τῆς ἀμαρτίας με κυματοῦμενον δεινῷ σάλῳ, ταῖς πρεσβείαις σου, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον ὁδήγησον.

Θεοτοκίον.

Ράβδον θεῖαν ὁ ἐνδοξος πάλαι Ἡσαΐας σε κατωνόμασεν, ἄνθος φέρουσαν τὸν Κύριον, Θεοτόκε Μήτηρ Ἀειπάρ-θενε.

ᾠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ομβρισὸν μοι νῦν ὑετὸν τὸν τοῦ ἐλέους σου, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου τὰ ὀμβρήματα, Φανούριε, ταῖς εὐχαῖς σου κατεξήρανον.

Μὺν αἱ δωρεαί, ὡς πηγαὶ Πιστοῖς ἰάσεων ταῖς λιταῖς σου ἐπιχέονται, Φανούριε, ἐκ Θεοῦ τοῖς προσιοῦσί σε.

Απαντας ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς τὰ χάσματα, τῆς ἀμαρτίας τὰ βαθύτατα, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἐγειρον Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Αχραντε ψυχῆς τῆς ἐμῆς τὰ ἀρρωστήματα, καὶ τοῦ σώματός μου ἴασαι, ταῖς Μητρικαῖς σου πρεσβείαις, Κόρη Πανάμωμε.

ᾠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως μάταιον καὶ σαθρὸν τοῦ Ἀποστάτου τὸ πρόσταγμα, Φανούριε θαυμαστέ, ποτὲ σὺ κατήσχυνας, οὕτω νῦν ματαίωσον δρακοντίους δόλους, καὶ ἡμᾶς ἀτρώτους φύλαξον.

Ρωσθεὶς δυνάμει Θεοῦ, τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, Φανούριε, πεφυκώς, τὴν πλάνην ἐμείωσας· καὶ νῦν ἱκετεύω σε τῶν παθῶν εἰκόνας τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Ενθέῳ καὶ εὐσεβεῖ ζήλῳ ὡς πάλαι διέσωσας τοὺς ὀρθοδόξους Σοφέ, βουλῆς τοῦ ἀλάστορος οὕτω διαφύλαξον ἡμᾶς ἀσαλεύτους ἐν τῇ Πίστει σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς νεφέλῃ σὺ εἶ, καὶ τοῦ Θεοῦ θρόνος ἐνδοξος, Παρθενομήτορ Ἀγνή, ψυχῆς οὖν τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς νῦν φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλύος τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Διέσωσον ἐρετχελείας ἀπάσης ἐχθρῶν ἐχθίστων, Φανούριε, Ἀθλητά, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, ὡς ἔτοιμος βοηθὸς Ὀρθοδόξων.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερὸς μνημονεύει, εἰτα τὸ Κοιτάκιον ἡχος Γ'

Ιερεῖς διέσωσας αἰχμαλωσίας ἀθέου, καὶ δεσμὰ συνέθλασας, δυνάμει θεῖα θεόφρον, ἡσχυνας τυράννων θράσει γενναίῳ φρόνως ἠὺφραντας Ἀγγέλων τάξεις Μεγαλομάρτυς, διὰ τοῦτο σὲ τιμῶμεν, θεῖε ὀπλίτα Φανούριε ἐνδοξε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος Δ'

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν [ἴδε σελ. 10]

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθληφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνος, ἡ παναγία σου Μνήμη, Φανούριε ἐνδοξε, ἐφέστηκε σήμερον, ἡμῖν ἅπασιν. Σὺ γὰρ θαυμάσιε, τὸν λαὸν ἀχραντον τοῦ Κυρίου ποτὲ ἔσωσας, ἐν ἐνὶ θαύματι, προφθάσας δις τὴν ἴασιν ἄγιε, καὶ νῦν σὲ ἱκετεύωμεν, ρῦσαι φιλευσπλάγχθως ἐκ θλίψεως, καὶ λύμης παντοίας, αἰρέσεως, καὶ πάσης ἀπειλῆς, ἐχθρῶν ἀπίστων, πρεσβείας σου ἐνθεσις τοὺς δούλους σου.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ᾠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Φανούριε Μάρτυς, σὲ συλλήπτορα ἔχων τῆς σωτηρίας μου, καὶ πίστεως τῆς θείας προστάτην, καὶ ζωῆς μου ἀκαταίσχυντον φύλακα, οὐ πτοῦμαι ποτε δαιμόνων ἐπηρείας.

Ραθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῶς ἁμαρτίας, ταῖς ἱκεσίαις σου, Φανούριε, σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου· ὅπως τιμῶσι πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φανούριε Μάκαρ δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲλως με παρίδης ἀλλ' οἰκτερον εὐχαῖς σου, καὶ διάσωσον ψάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εν τῷ βίῳ τὸν χρόνον ἀμελεία, Παρθένε, ἐκδαπανήσας πολλῇ, προσπίπτω καὶ βοῶ σοι, διέγειρόν με σῶσον, τῷ Ἰῶ σου κραυγάζοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὦ Φανούριε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον πρεσβεύσεις.

Στήριζον πάντας, ὦ Φανούριε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θεῖᾳ ἀγάπῃ, καὶ ρῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελιάρ.

Τῇ ὑπερμάχῳ ἀντιλήψει σου, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσων καὶ δεινῶν εὐχαῖς σου, ταχέως λυτρωθῆναι.

Ἰασαι Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τηκομένοις νόσοις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

ᾠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Υμνῶν σε ἐκ καρδίας, Φανούριε Μάρτυς, δώρων τῶν θείων ἐμὲ καταπλούτισον, ὡς δώρου θεοῦ φερώνυμος Πανακῆ-ρατε.

Μαρτυρικῇ τῇ αἴγλῃ, Φανούριε Μάκαρ, καταλαμπόμενος, πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, φωτὶ ἀύλῳ πρεσβείαις σου καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεὸν Λόγον ὃν ἔτεκες δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων σε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεως. Τό, Ἄξιον ἐστὶν καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάριον.

Τῆς Μεταμορφώσεως.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν ἀκρότατα Σῶτερ, συμπαρέλαβες ἐν Θαδῶρ, καὶ ἔμπροσθεν τούτων λαμπρῶς μετεμορφώθης, ἀκτῖσι καταυγάζων αὐτοὺς δυνάμεως.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρὸς, χαίροις αἰχμαλώτων ὁ ρύστης καὶ προστάτης, Φανούριε τρισμάκαρ Ροδίων καύχημα.

Ωφθῆς ἀθλοφόρος καὶ νικητής, Φανούριε μάρτυς, καὶ ἀήττητος βοηθός, θεραπεύων νόσους, ψυχῶν τε καὶ σωματῶν, τῶν ἐπικαλουμένων τὴν σὴν βοήθειαν.

Αθλητὰ πανάριστε τοῦ Χριστοῦ, σὺ τὰς τῶν τυράννων κατεφρόνησας ἀπειλάς· ὅθεν καὶ μυρίας ὑπέμεινας βασάνους, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου μάρτυς Φανούριε.

Τενναίως ὑπήνεγκας τὰς πληγὰς, φρικτὰς τε κολάσεις καὶ βασάνους ὑπὲρ Χριστοῦ· διό σου ἡ χάρα ἐδέξατο ἐξ ὕψους τὸν στέφανον τῆς νίκης μάρτυς Φανούριε.

Τοὺς ἀσπαζομένους τὴν σεπτὴν Εἰκόνα ἐν πίστει καὶ αἰτοῦντος σὴν ἀγωγὴν, Μάρτυς κληρονόμος τῆς θείας Βασιλείας, Φανούριε λιτταῖς σου πάντας ἀνάδειξον.

Παρθένε καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, δέξαι ἱκεσίας τῶν πιστῶν τε, καὶ εὐλαβῶς, τὴν θεῖαν σου ὄντως Μετόστασιν τιμώντων, καὶ ρῦσαι πάσης λύπης καὶ περιστάσεως.

Τρισάγιον εἰτα τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖτε λαμπρῶς, ἐπίγειον πανήγυριν, νῦν ἑορτάζει παιδρῶς, Ἀγγέλων πολίτευμα ἄνωθεν ὕμνωδίαις, εὐφημοῦσι τοὺς ἄθλους κάτωθεν Ἐκκλησία, τὴν

οὐράνιον δόξαν, ἣν εὖρες πόνοις καὶ ἀθλοῖς τοῖς σοῖς Φανούριε ἔνδοξε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρόν.

Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε γενεόν.

Πάντας ἐλεεῖς, Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς σοὶ προσδραμόντας ἐν πίστει, ταῖς ἱεσείαις ταῖς σαῖς, Ἀθλητὰ Φανούριε, ἀξιοθαύμαστε· διὸ οἴκτειρον ἅπαντας καὶ νῦν τοὺς σοὺς δούλους· τάχιστα ρυόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, θλίψεως καὶ νόσου βαρείας, πάντων δυσχερῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς ἐν Γεέννῃ κατακρίσεως.

Τέλος τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφραθῆσονται λαοί.

Ὁ παρ' ἡμῶν σήμερον ἐγκωμιαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος λαμπρὸς ἀθλητὴς τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἐνδόξος μεγαλομάρτυς Φανούριος, πατρίδα καὶ γονεῖς ἡ ἱερὰ ἱστορία δὲν ἀναφέρει, διότι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν καὶ καταστροφὴν ἐγάθη ὁ βίος του.

Τοῦτο μόνον εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸν καιρὸν ἐκαῖνον ὅπου ἐξουσίαζον οἱ Ἀγάρηνοὶ τὴν νῆσον Ρόδον, διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν Χριστιανῶν, ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς αὐτῆς νήσου ἐσκέφθη νὰ ἀνακτήσῃ τὰ τοιχεῖα τῆς πόλεως ταύτης, καθότι ἦσαν ἐρείπια ἀπὸ τὰς καταδρομὰς καὶ πολέμους ἀπὸ τῶν ἐτῶν.

Ἐξῴθεν τοῦ κάστρου πρὸς τὸ Νότιον μέρος ἦσαν παλαιαὶ οἰκίαι χαλασμέναι σχεδὸν ἕως ἑνα στάδιον μακρὰν τῆς χώρας, ἐκεῖ εἰς τὰς κατεδαρισμένας οἰκίας, ἐσύναζεν ἕνας Ἀγάρηνός πέτρας διὰ νὰ κάμῃ οἰκοδομήν. Συχνάζων τοὺς τεχνίτας καὶ σκάπτων τὰ θεμέλια εὐρέθη μία ὡραιωτάτη Ἐκκλη-

σία, πλὴν καὶ αὕτη ἦτον πολὺ χαλασμένη, ἐργαζόμενοι βαθυτέρα τῆς γῆς, οἱ τεχνῖται, εὐρέθηκαν πολλὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἀλλὰ πάντες σχεδὸν ἦσαν διαφθαρμένοι, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τῶσων εἰκόνων, εὐρέθη καὶ ἡ Ἀγία Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ἡ ὁποία αὕτη μόνον ἦτον σῶα καὶ οὐδεμίαν βλάβην εἶχε.

Εὐρεθέντος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ἐκάλεσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Νήσου Ρόδου, ὀνόματι Νεῖλον, ἄνθρωπον εὐλαβῆ καὶ Ἀγιώτατον, καὶ ἀνέγνωσε ὅλας τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ εἶδεν καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ὅπου ἔγραφεν. Ὁ Ἅγιος Φανούριος. Ἡ Εἰκὼν αὕτη ἦτο εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα. Ὁ Ἅγιος ἐφόρει στρατιωτικὴν ἐνδυμασίαν, νέος πολὺ τὴν ἡλικίαν, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα Σταυρὸν, ἄνωθεν τῆς χειρὸς ἐβάστη μίαν λαμπάδα ἀνημμένην, εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μέρη τῆς Εἰκόνης ἦσαν καὶ 12 μαρτύρια τοῦ Ἁγίου δεικνύοντα τὰς τιμωρίας ὅπου εἶχε λάβῃ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τοὺς αἰρετικοῦς καὶ Χριστιανομάχους, εἰς τὸν καιρὸν τῶν διωγμῶν καὶ καταδρομῶν τῶν Χριστιανῶν.

1. Τὸν ἐξέταζον οἱ Ἀγάρηνοὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἐξουσιαστοῦ φερόμενον μετὰ πολλῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως ὡς κακοῦργοι ὅποιοι ἐβάσταζον πέτραις καὶ τοῦ ἐκτύπουν τὸ στόμα καὶ τὴν κεφαλὴν.

2. Τὸν ἔχουν κατὰ γῆς ἀπλομένον καὶ τὸν μαστίζουν ἀδιακόπως οἱ στρατιῶται.

3. Τὸν ἔχουν καθημένον γυμνὸν καὶ μὲ σιδηρὰ ἐργαλεῖα κατέσχιζον τὰς σάρκας του. 4) Τὸν σύρουν οἱ στρατιῶται καὶ τὸν ρίπτουν εἰς τὴν φυλακὴν. 5) Τὸν ἐξάγουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τὸν παρουσιάζουν εἰς ἐξέτασιν ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου Ἰκαστοῦ. 6) Ἐχόντες οἱ στρατιῶται λαμπάδας ἀναμμένας καίουν τὰς σάρκας του. 7) Τὸν βάζουν εἰς τροχὸν νὰ γυρίζῃ, διὰ νὰ κόπτωνται αἱ σάρκες του. 8) Τὸν ρίπτουν εἰς τὰ θηρία νὰ τὸν φάγουν, ὅπου Θεοῦ βοηθεία τὸν ἄφησαν ἀβλαβῆ. 9) Τοῦ ρίπτουν μίαν πλάκα πολὺ μεγάλην εἰς τὸ στήθος του νὰ τὸν πλακώσουν. 10) Παρουσιάζεται ἔμπροσθεν

τῶν εἰδώλων, διὰ νὰ θυσιάσῃ, χλευάζων τὴν ψευδοθηρησκεῖαν τῶν εἰδωλολατρῶν. 11) Ἐχων πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἐβάστα κάρβουνα ἀναμμένα, δεικνύων εἰς τοὺς ἀπίστους ὅτι ἕνας εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. 12) Κλαίει καὶ θρηνῇ ὁ διάβολος τὴν ἀπώλειάν του διότι ὁ Ἅγιος μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐνίκησε καὶ ἔχασε ὁ παμπόνηρος τοὺς κόπους του. Φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς μίαν μεγάλην κάμνην ριπτόμενος, ἔχων σηκωμένας τὰς χεῖρας του, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Αὐτὰ τὰ 12 μαρτυρικά σημεῖα ἦσαν ἐξωγραφισμένα εἰς τὴν Ἀγίαν του Εἰκόνα, καὶ ἐνόησεν ὁ Ἀρχιερεὺς πῶς ὁ Ἅγιος Φανούριος ἦτον μάρτυς. Ἀμέσως ὁ καλὸς καὶ εὐλαβὴς Ἀρχιερεὺς ἔστειλεν ἀνθρώπους διὰ ἐγγράφων εἰς τὸν Ἡγεμόνα τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ὅπως τοῦ παραχωρήσουν τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ τοῦ δώσουν τὸν Ναὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσῃ Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν δώσῃ ὁ ἀλιτῆριος.

Ὅθεν ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ εὑρῇ τοὺς ἐκεῖ Ἀγάδες, νὰ τοὺς παρακαλέσῃ, ὅπου μετὰ μεγάλης βίας καὶ θερμῆς παρακλήσεως τοῦ ἐδόθη ἡ ἀδεια δι' ἀνακαινισμόν τοῦ Ναοῦ. Καὶ οὕτω λαβὼν τὴν ἐξουσίαν ἤρχισε ἡ ἐργασία καὶ οἰκοδομήθη ὁ Ναὸς οὕτως ὅπου φαίνεται ἕως τὴν σήμερον ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ ὁ περικαλεῖς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, λαμπρῶς κατασκευασμένος. Αὕτη εἶναι ἐν συντόμῳ ἡ διήγησις τῆς εὐρέσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, καὶ ἡ μετὰ κατασκευὴ τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ εὐλαβοῦς Νείλου, ἀρχιερατεύοντος ἐν τῇ περικαλλῇ νήσῳ Ρόδῳ.

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὰ τελεσθέντα τοῦ Ἀγίου θαύματα, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἡ νῆσος Κρήτη δὲν εἶχε Ἀρχιερέα Χριστιανόν, ἀλλὰ Λατῖνον, διότι τὴν ἐξουσίαζον τὴν νῆσον ταύτην οἱ Ἑνετοί, καθότι δὲν ἄφιναν νὰ γείνῃ Ἀρχιερεὺς, ὑπὸ φθόνου παρακινούμενι, διὰ νὰ φέρουν τοὺς Χριστιανούς εἰς τὴν Καθολικὴν τῶν θρησκείαν, καὶ τὰ Παπικά των δόγματα ὅταν ὑπῆρχε ἀνάγκη δι' Ἱερεῖς ἐπήγαινον εἰς τὰ Κύθηρα εἰς

τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον καὶ χειροτονοῦντο, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῆς νήσου Κρήτης.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπῆγαν 3 Διάκονοι, ἐκ Κρήτης εἰς τὰ Κύθηρα διὰ νὰ χειροτονηθοῦν ἱερεῖς, ὅπου καὶ χειροτονήθησαν. Ἐπιστρέφοντες δὲ πρὸς τὴν πατρίδα των Κρήτην τοὺς ἐσκλάβωσαν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς τὸ πέλαγος καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν Ρόδον, ὅπου τοὺς ἐπώλησαν εἰς ἄλλους Ἀγαρηνοὺς.

Λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ δυστυχεῖς νεοχειροτόνητοι Ἱερεῖς ἔκλαιον καὶ ἐθρήνουν τὴν συμφορὰν ὅπου ἔπαθον, ἡμέραν καὶ νύκτα, ἐκόπτοντο ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς ἐπικαλούμενοι τὴν ἄνωθεν βοήθειαν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ἐκεῖ εἰς τὴν Ρόδον ὅπου εὐρίσκοντο καταδικασμένοι ἀνευ οὐδεμίας αἰτίας, μαθόντες ἀπὸ τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς ὅτι ἔχουν πολῦτιμον θησαυρὸν εἰς τὴν νῆσον των τὸν ἐνδοξον Ἅγιον Φανούριον, καὶ κάμῃ καθημερινῶς μεγάλα θαύματα, ἀμέσως ἔπεσαν καὶ οἱ 3 Ἱερεῖς εἰς δέησιν, ἐπικαλούμενοι τὸν Ἅγιον νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ, ἀπὸ τὴν πικρὰν αἰχμαλωσίαν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν καὶ οἱ 3 εἰς ἓνα μέρος, διότι τοὺς εἶχον χωριστὰ ἕκαστον, ἐπαρακάλεσαν μὲ θερμὰ δάκρυα ἕκαστος τὸν Ἀγᾶ του νὰ τοῦ δώσῃ μικρὰν ἀδειαν ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, διὰ ἀνθρώπινον ὑπηρεσίαν.

Φωτισθέντες οἱ Ἀγάδες ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἱερεῖς τὴν ἀδειαν καὶ ἐξῆλθον καὶ οὕτω Θεοῦ εὐδοκία ἀνταμώθησαν καὶ οἱ 3 εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου, ὅπου καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς καὶ τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου τὴν ἔβρεξαν μὲ τὴν ροὴν τῶν δακρύων των, παρακαλοῦντες τὸν Ἅγιον νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν.

Καὶ οὕτω ἀναχωρήσαντες παρηγορούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐπῆγεν ἕκαστος εἰς τὸν ἀφέντη του, ἔχοντες τὴν ἐλπίδα, πῶς ὁ Ἅγιος δὲν θέλει ἀργοπορήσῃ τῆς δεήσεώς των, καὶ τῷ ὄντι εὐσπλαχνισθεὶς ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά των ἐπήκουσε τῆς δεήσεώς των.

Καὶ παρουσιάζεται τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τοὺς Ἀγάδες, ὅπου τοὺς εἶχον αἰχμαλώτους, προστάζων αὐτοὺς, νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπάγουν νὰ προσκυνήσουν τὸν Ναόν του (διότι προηγουμένως εἶχον ὑπάγει κρυφίως), εἰδὲ κακῶς θέλει τοὺς ἀπωλέσει. Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ἐνόμισαν διὰ μαγείαν τὸ θαῦμα τοῦ Ἀγίου τοὺς ἐβάλαν τοὺς δυστυχεῖς Ἱερεῖς εἰς τὰ δεσμά, μὲ ἀλυσίδας εἰς τοὺς πόδας καὶ ἄλλα βάσανα τιμωρητικά.

Τὴν αὐτὴν νύκτα παρουσιάζεται εἰς τὰς φυλακὰς ὁ Ἅγιος, καὶ τοὺς ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμά λέγων εἰς αὐτοὺς, ὅτι αὐριον θέλει τοὺς ἐλευθερώσει. Ὅπου καὶ παρουσιάζεται πάλιν εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐλέγχων αὐστηρῶς ὅτι ἐὰν αὐριον δὲν ἐλευθερωθῶν οἱ 3 οὗτοι Ἱερεῖς, θέλετε ἰδῆ τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος. Ἀλλὰ ὦ τοῦ θαύματος, Ἐπουράνιε Χριστὲ Βασιλεῦ, ὅσοι εὕρισκοντο εἰς τὰς 3 οἰκίας τῶν Ἀγᾶδων ἀπὸ τὸν μικρὸν ἕως μεγάλον, ἐπέρασαν μακρὴν νύκτα, ἐξημερώθησαν ἅπαντες παράλυτοι καὶ τυφλοί, μὲ δρυμιτάτους πόνους βατανιζόμενοι κοιτῶμενοι εἰς τὰς κλῖνας τῶν. Μαθόντες οἱ συγγενεῖς τῶν τὰ τρέχοντα, ἀπεφάσισαν νὰ φέρουν τοὺς σκληροὺς Ἱερεῖς νὰ μάθουν τί συμβαίνει, πῶς ἔλαβον τοιαύτην καταστροφὴν, ὅπου ἤλθον οἱ ταλαίπωροι 3 Ἱερεῖς, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν, ἂν ἤμποροῦν νὰ τοὺς θεραπεύσουν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶν ἀπο τοὺς πόνους.

Ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἡμεῖς θέλομεν παρακαλέσει τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖνος ἄς κάμῃ τὸ θέλημά του.

Πάλιν παρουσιάζεται 3 φορὰν ὁ Ἅγιος εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς καὶ τοὺς λέγει, ἀνίστως δὲν στείλετε εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ γράμματος τὴν ἐλευθερίαν τῶν 3 Ἱερέων, οὔτε ὑγίαν θὰ λάβετε, οὔτε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σας. Τότε θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες συμβουλευθέντες καὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῶν καὶ φίλων τῶν ἐστειλαν ἐπιστολὴν δι' ἐνὸς Ἀγγελιοφόρου νὰ τὴν δόσῃ ἐμπρὸς εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ οὕτω ἐπιστρέφων εὐρέθησαν ἅπαντες ὑγιεῖς, οἱ πρῶν παράλυτοι καὶ τυφλοί. Καὶ ἠλευθερώθησαν οἱ 3 οὗτοι Ἱερεῖς, δίδοντες αὐτοῖς

καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα διὰ τὸ ταξιδεῖόν των, κατευδῶσαντες αὐτοὺς φιλοφρόνως καὶ πλουσιοπαρόχως καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἀφοῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν πατρίδα των Κρήτην ἔχοντες ἀγάπην εἰς τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν ἐζωγράφησαν μίαν πολυτελεστάτην Εἰκόνα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐλευθέρωτοῦ των Ἀγίου, καὶ οὕτω κατ' ἔτος ἐτέλουν μεγαλοπρεπῆ πανήγυριν ἑορτάζοντες εὐλαβῶς τῇ 27 Αὐγούστου τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

Οὗτος εἶναι ἐν συντόμῳ ὁ Βίος καὶ τὰ κατωρθώματα τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, δὲν τὸν ἐπεκτείνωμεν ἵνα μὴ βαρύνωμεν τοὺς ἀκροατὰς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ψεύτικαι διαδόσεις εἰς τοὺς ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, πῶς ὁ Ἅγιος Φανούριος εἶχε μητέρα πόρνην, καὶ κάμουν πῆτα αἱ μωραὶ καὶ ἀνόητοι γυναῖκες, νὰ συγχωρέσουν τὴν Μητέρα τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, μεγάλως πλανῶνται, διὰ τὴν ψεύτικην διάδοσιν, καὶ κολάζουν τὴν ψυχὴν των, ὅθεν λέγω καὶ ἐγὼ ἀπλῶς τὴν ἐμὴν γνώμην πῶς οἱ σεβαστοὶ ἡμῶν συνάδελφοι δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφοροῦν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι εἴμεθα ἡμεῖς ὁ ἱερός Κλῆρος ὑπεύθυνοι, διότι εὐθεὶς δὲν μυκτηρίζεται διὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀνοησίαν, νὰ ἀνεχώμεθα τὰς τοιαύτας σχεδὸν ὕβρεις ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Εἶνε καὶ πολλὰ ἄλλα ἄτοπα ὅπου μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες, κάμουςαι χρῆσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀγίου, τὰ ὅποια παραλείπω, ὁ νοῦν νοεῖτο, μόνον λέγω, καλὸν εἶναι νὰ διορθωθῶμεν, νὰ τηροῦμεν ἐκεῖνα τὰ ὅποια παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, διὰ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει ὁ Κύριος, ἵνα διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Θεοτόκου τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, καὶ τοῦ ἑορταζομένου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμὴν.

17 Σεπτεμβρίου 1914.

Γ. Α. Βουτέρης

περί τῆς μισοθέου καὶ ἀσεβεστάτης βλασφημίας.

Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν. Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθή-
σεται τοῖς ἀνθρώποις· ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφε-
θήσεται τοῖς ἀνθρώποις

(Ματθ. Κεφ. ιβ'. 31).

Ἡ ψυχοφειστέρα πράξις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ νὰ ὑμνῇ
καὶ δοξολογῇ ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν, καθὼς καὶ τὰ ἄλογα
ζῶα παρουσιάζουν κάποιαν εὐχαρίστησιν τῷ Κυρίῳ κατὰ τὸν
Δαυὶδ λέγοντα· Πάντα τὰ Ἴστρον, τὸ φῶς, ὁ ἥλιος, ἡ Σελή-
νη τὰ ὄρη, τὰ ξύλα, τὰ κτερινὰ καὶ τὰ λοιπὰ Κτίσματα,
αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι τοῦ Κυρίου, τὰ θη-
ρία καὶ πάντα τὰ κτήνη αἰνεῖτε, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, τὸ ὄνομα
Κυρίου εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λοιπὸν τὰ θηρία γνωρίζουν τὸν ποιητὴν των καὶ τὸν δοξο-
λογοῦσι, ὁ ἄνθρωπος, ἔχων λογικὴν κρίσιν, διατὶ τολμᾷ με-
ταίει καὶ ἀπανθρωπιάει καὶ βλασφημῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυ-
ρίου, ὅπου θαυμάζω τὴν μεγάλην μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου
καὶ ἐξίσταμαι τὴν ἄκραν τοῦ Κυρίου συγκατάβασιν, πῶς ἀγέ-
χετε ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς τὸν βλάσφημον, καὶ δὲν σχίζεται
ἡ γῆ, νὰ τὸν καταπνίξῃ. Τὰ κτίσματα οὐράνια καὶ ἐπί-
γεια τὸν δοξολογοῦσιν ὡς ποιητὴν των καὶ σὺ ἀχάριστε ἄν-
θρωπε τολμᾷ καὶ ἀνοίγῃς τὸ βρομερόν σου στόμα νὰ βλα-
σφημῇς τὸν πλάστην σου Θεόν.

Ποῖος ἄνθρωπος εὐρέθη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ καταρα-
σθῇ ἄνθρωπον ὅπου γνωρίζει πῶς τὸν εὐεργετῇ καὶ τὸν προ-
στατεύει ;

Τὰ ἄλογα θηρία εἶνε ἡμερότατα καὶ εὐγνώμονα εἰς τὸν εὐερ-
γέτην των καὶ ἐστὶν ὁ βλάσφημος εἶσαι ἀγριότερος ἀκόμη καὶ
αὐτῶν τῶν θηρίων. Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ζωὴν, τὴν υἰεῖαν,
ποῖος σὲ ἔφερε εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔγεινες ἄνθρωπος, ὁ Θεός·
ποῖος σὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τόσους κινδύνους, ὅπου οὔτε πατήρ,
οὔτε μήτηρ, οὔτε φίλος ἢ συγγενὴς ἠδυνήθη νὰ σοῦ φανῇ
τοιοῦτος εὐεργέτης καὶ προστάτης ὡς ὁ πλάστης σου Θεός,

καὶ ἐστὶν ἀντὶ εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας, προσφέρεις ὑ-
βρεις καὶ βλασφημίαν ἐναντίον τοῦ εὐεργέτου σου Θεοῦ.

Ποῖος ἐτόλμησε νὰ ὑβρίσῃ ἄνθρωπον ὅπου τὸν τρέφει διη-
νεκῶς καὶ τὸν ἐνδύει καθεκάστην, ὅπου μίαν φοράν μόνον νὰ
τὸν φιλεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του αἰσθάνεται μεγάλην καλωσύ-
νην, καὶ τὸν εὐφημίζει πανταχοῦ λέγων λόγους καλοὺς καὶ
ἐπαίνους περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Τὸν ἄνθρωπον φροντίζεις νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς καὶ πρέ-
πει κατὰ καθῆκον νὰ εἴσαι εὐγνώμων, ὅπου εἶνε μόνον κυβερ-
νήτης τῆς οἰκίας του, καὶ οὐδὲν ἄλλο, τὸν δὲ κυβερνήτην τοῦ
σύμπαντος καὶ πλάστην Θεόν, ὅπου ἐξουσιάζει ἅπαντας τὴν
ὕψηλιν, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, τολμᾷ καὶ ἀνοίγῃς τὸ ἄ-
θλιόν σου στόμα καὶ τὸν βλασφημεῖς.

Τὸν ἄρτον ὅπου σὲ τρέφει καὶ τὰ βρώματα ὅπου τρώγεις,
ποῖος σοῦ τὰ στέλνῃ ἕκαστον μετὰ τὴν ἐποχὴν του, ἡ θάλασ-
σα, ὁ Οὐρανὸς ὅπου σὲ σκέπει, ὁ ἥλιος ὅπου σὲ θερμαίνει καὶ
σοῦ φέγγει, ἡ γῆ ὅπου σοῦ δίδει τοὺς καρπούς της, ποῖος αὐ-
τῶν εἶνε ὁ ποιητὴς των, ὁ Θεός, καὶ σὲ ἔχη κύριον τῶν ποιη-
μάτων του ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου καὶ ἐστὶν ἀνότης ἀντὶ εὐεργε-
σίας, ἀνοίγῃς τὸ στόμα καὶ βλασφημῇς τὸν ποιητὴν σου Θεόν.

Σκέψου κατηραμένη γλῶσσα ποῖον βλασφημῇς, σκέψου
ἀσεβέστατε πῶς ἔχῃς νὰ παραδώσῃς ψυχὴν, καὶ θὰ τὴν λά-
θουν οἱ δαίμονες, σκέψου ὅταν ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου, πῶς ἔχει
νὰ σαπίσῃ ἡ κατηραμένη γλῶσσα σου νὰ λάθῃς κακὸν θάνα-
τον. Σκέψου ὅτι ἡ ἁμαρτία αὕτη τῆς θεοσυτοῦς βλασφημίας
εἶνε νόσημα ἀθεράπευτον δὲν εἶνε μόνον κόλασις, καὶ ἄλλη
μεγαλειτέρα τιμωρία ὅπου οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε τέλος.

Εἰς τὸ Λεβιτικὸν λέγει ὅτι ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς τοὺς Ἰσραη-
λίτας ὅτι ὅποιος βλασφημῇ τὸ ὄνομά του, ἀμέσως τὴν αὐ-
τὴν ὥραν νὰ τὸν φέρουν ἔξω τῆς πόλεως νὰ τὸν λιθοβολοῦν.

Οἱ εἰδωλολάτραι μόνον τὸν Θεὸν ἐγνωρίζον, ὅταν ἤκουον
νὰ βλασφημεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐξερίζωναν τὴν γλῶσσαν
του ἀπὸ τὸν λάρυγγα, καὶ οὕτω ἐλάμβανεν ὁ βλάσφημος κα-
κὸν θάνατον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰώβ, ἐβλασφήμισε τὸν Θεόν, διὰ τὰς

θλίψεις όπου έλαβεν ο άνήρ της όπου είχε λέπραν και έκοί-
τετο εις την κοπρίαν. και δια την άσέβειάν της επήγε εις
το πυρ το εξώτερον.

Ποίαι φυλαί βλασφημοῦν εκείνον όπου λατρεύουν, οί
Όθωμανοί, οί Σκυθαι, οί Τάρταροι, τολμῶσι ποτέ μόνον λό-
γον νά ειπουν κατά του Μωάμεθ, όπου τον έχουν εις μεγάλην
εὐλάβειαν. Πόσω μᾶλλον ήμεῖς οί Όρθόδοξοι πρέπει νά ευ-
λαβούμεθα τον αληθινόν Βασιλέα τον Έπουράνιον.

Οί Έβραῖοι έχουν συνήθειαν όταν ακούουν νά βλασφη-
μοῦν κατά του Προφήτου των, νά σχίζουν τὰ ένδύματα αυ-
του, νά σφαλοῦν τὰ ὦτα του και νά τον λιθοβολῶσι.

Διατί σύ νά είσαι αναιδέστερος από τους Όθωμανούς,
Ίουδαίους και από ολας τὰς άλλας φυλάς, νά μή φοβείσαι
και τρέμεις την τοιαύτην άσέβειαν.

Μαρτυρεῖ ο Προφήτης Ήσαῖας. "Οτι ο Κύριος έστειλε
ένα Άγγελον και έφόνευσε μίαν νύκτα 185 χιλιάδας Άσυ-
ρίους, δια την βλασφημίαν, του άσεβεστάτου Συναχειριμ
του Βασιλέως αυτών, δια νά έννοήση ο άσεβής τύραννος,
πῶς ένας εἶνε ο Ισχυρός Δεσπότης ο Κύριος ήμῶν..

Οί Έβραῖοι επειδή μόνον εγόγγυσαν κατά του Μωϋσέως,
και άμέσως ο Θεός τους επαίδευσεν και απέθανον εις την έ-
ρημον, ποῖαν κόλασιν νομίζεται θά λάβουν οί υβρίζοντες την
θείαν Μεγαλειότητα ή την Κυρίαν των Άγγέλλων, ή τον
τίμιον Σταυρόν, ή τους Αγίους...

Γράφει ο Έπίσκοπος Βικέντιος εις τον Ήθικόν Καθρέ-
πτην, οτι εις την Γαλλίαν, ένας άνθρωπος είχε συνήθειαν νά
βλασφημῇ τὸ ὄνομα του Κυρίου, μίαν ήμέραν έχασε χρή-
ματα όπου επαιζε τὰ χαρτιά, όπου του είχε μείνη μόνον ένα
φράγκον, ὡς απηλπισμένος ο ασύνετος, εκεί όπου έβλασφή-
μει τον Χριστόν και την Θεοτόκον ο τρισκατάρατος, παρου-
σιάζεται ο διάβολος και του λέγει: τί ζητεῖς; Σοῦ χαρίζω
την ψυχὴν και τὸ σῶμά μου λάβε και τουτο τὸ φράγκον όπου
έχω δι' άρραβῶνα, λαβὼν τὸ νόμισμα ο διάβολος έγεινε άφαν-
τος. Την εποῦσαν ήμέραν εκεί όπου έστεκε έξω της θύρας ο
βλάσφημος συλογιζόμενος, ὡσπερ νά ήτο έξω φρενῶν, επέ-

ρασε μία πτωχή ζητοῦσα έλημοσύνην, της λέγει. Μή μοῦ
ζητεῖς δια την αγάπην του Θεοῦ, διότι δέν έχω μέρος, αλλά
ζητησον δι' ὄνομα του δαίμονος όπου αὐτός εἶνε ο Κύριός
μου. Άκούσασα ή πτωχή τοιοῦτον λόγον έτρόμαξε, και επή-
γεν και άνήγγειλεν την υπόθεσιν, τον έρωτοῦν, και τοὺς εἶπε
την αἰτίαν της θλίψεώς του, τον παρακινοῦν οί συγγενεῖς του
νά κλαύσῃ την άνομίαν του νά ζητήσῃ συγχώρησιν παρά του
Θεοῦ, τοῖς εἶλεγειν οτι εἶνε αδύνατον, διότι μόνος του εδόθη
αὐτεξουσίως τῷ δαίμονι· λέγων εις αὐτούς. Αφῆτε με νά υπά-
γω, διότι έρχονται νά με πάρουν οί άρχοντες της κολάσεως, νά
μή μοῦ δόσουν μεγαλειτέραν τιμωρίαν. Θέλοντες οί συγγενεῖς
του νά τον κρατήσουν εστάθη αδύνατον, ελθόντες άμέσως, ὡς
λέοντες ωρυόμενοι τον ήρπασαν σύσσωμον, λαβόντες οί παρε-
στῶτες φοβεράν έκπληξιν.

Ένας στρατιώτης επαιζεν τὰ χαρτία εις την αὐτήν πό-
λιν της Γαλλίας, και αφού έχανεν έβλασφήμητεν ο ασύνετος
και άμέσως εδαιμονίσθη και έπεσεν κατά γῆς και ετάρασσε
βγάζων άφρους από τὸ στόμα του, έκτύπα με πέτρας την κε-
φαλὴν του έμυκάτο ὡς βῶδι, και οὕτω εξεφύγησε.

Ένας άμαξᾶς έβλασφήμισε και έπесе κεραυνός και τον
κατέκαυσε, ουδείς άλλος εβλάβη, όπου επήγαينه τὸ άμάξι του
γεμάτο ανθρώπους εις τον Άγιον Διονύσιον εις τὸ Παρίσι.

Ένας Ναύτης τον έμπόδιζεν ο άνεμος και έβλασφήμησε,
και έπεσεν εις την θάλασσαν, αλλά ήτο καλός κολυμβητής,
και εξήλθον έξω, και ειδον οί συντρόφοι του ανασπασμένην
την γλῶσσαν, όπου καθαρῶς δέν ήμποροῦσε νά ὁμιλήσῃ.

Έτερος επαιζε τὰ χαρτιά και έβλασφήμησε πίπτων κατά
γῆς ετρίβε τοὺς ὀδόντας του, και ήρχισε νά αναλύει τὸ σῶμα
του, όπου έγεινεν ὡς βρέφος, υποφέρων φρικτὴν ὀδύνην και
άμέσως εξεφύχησεν ο τρισάθλιος.

2 Κρεοπῶλαι βλάσφημοι επιλονίκησαν αναμεταξύ των και
εβγαλαν τὰς μαχαίρας των και εσφάγησαν άμφοτεροι, πί-
πτοντες κατά γῆς εκρέμαντο αἱ κατηραμένοι γλῶσσαι έξω
του στόματος ὡς νεκροὶ εις την γῆν όπου εσυνάχθησαν επά-

νω των ὅλοι οἱ σκύλοι τῆς πόλεως καὶ κατέφαγον ἐκεῖνα τὰ θεόργηστα λείψανα.

Εἶνε καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ διηγηθῶμεν περὶ τῶν βλασφημιῶν, ἀλλὰ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ἄλλο μυστηρότερον καὶ ἀπανθρωπότερον εἰς τὸν Θεόν, ὥς τὸ θεοκατάρατον ἁμάρτημα τῆς ἀσεβειστάτης βλασφημίας.

Διότι ὁ βλάσφημος οὔτε ἄνθρωπος εἶνε οὔτε ζῶν, διότι ἅπαντα τὰ λογικὰ καὶ ἄλογα ζῶα ἔχουν τὸν προορισμὸν τῶν, ὁ δὲ βλάσφημος εἶνε ἔξω τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁπαδὸς τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἔχει μέρος μετ' αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἁμαρτάνει καθημερινῶς ἀλλὰ, ἄλλο ἁμαρτία κατὰ διάνοιαν, ἄλλο βλασφημία, ἄλλο ἁμαρτωλὸς καὶ ἄλλο ἀσεβής.

Ὡς παρακαλέσωμεν τὴν Παντάνασσαν Δέσποιναν Θεοτόκον καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους ὅπου μᾶς προστατεύουν καὶ μᾶς διαφυλάττουν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου, νὰ ριζώσωμεν ἐν ταῖς καρδίαις μας τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, λέγοντες τὸ ρητόν: «Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»

Γένοιτο εὐσπλαχνε Θεὲ ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας. Γένοιτο. Ἀμήν.

Ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐλλάχιστος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἰερὸς καὶ Πνευματικὸς Πατήρ.

ΒΙΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΙΣΚΑΡΙΩΤΟΥ

Λέγει ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης περὶ τοῦ προδότου Ἰούδα, ὅτι «μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ πεπαλαιωμένον κακὸν νέον καλὸν δὲν γίνεται» οὕτω καὶ ὁ Ἰούδας πεπαλαιωμένη ἁμαρτία καὶ φιλαργυρία μισητή ἦτο καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «ρίζα τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία», ὁ ὁποῖος καὶ δευτέραν εἰ-

δωλολατρεῖαν τὴν ἐπωνόμασεν· ἀλλὰ ἃς ἴδωμεν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεώς του πῶς ἦτο μιὰρὰ μὲ πᾶσαν πονηρίαν ὥς μαρτυρεῖ καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ εἰς τὸν ἑκατοστὸν ὄγδον ψαλμὸν λέγων, «κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλὸν καὶ Διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καὶ γεννηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄφθαλμοί, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα· καὶ ἀναμνησθεῖν ἡ ἁμαρτία τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖν, καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐνδύσαιο κατάραν ὥς ἱμάτιον». καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ ψαλμοῦ. Ὁ Ἰούδας κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἰσκαρίαν εἶχε δὲ πατέρα ὀνόματι Ρόβελ, οὗτινος ἡ γυνὴ εἶδεν νύκτα τινὰ δεικνύον φοβερόν, καὶ ἐντρομος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ἀνὴρ τῆς, τί ἔχει καὶ φωνάζει; αὕτη τῷ λέγει, «ὄνειρον εἶδον φοβερόν, καὶ οὐκ ἐὰν συλλάβω καὶ κάμω παιδίον ἀρσενικόν, αὐτὸ θέλει εἶσθαι ὁ χαλασμὸς τῆς γενεᾶς τῶν Ἑβραίων». ὁ δὲ ἀνὴρ τῆς τὴν ὄνειδισεν καὶ οὕτω ἐσιώπησε. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ τὴν αὕτη νύκτι συνέλαβεν ἡ γυνὴ, ὅταν δὲ ἐγεννήθη ἐνεθυμήθησαν τὸ ὄνειρον, κατεσκεύασαν κιβώτιον τὸ ἐπίσωσαν, ἔθεσαν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ τέκνον των καὶ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. Εἰς τὸ ἀπέραντι δὲ μέρος τῆς Ἰσκαρίας ἦτο νήσος μικρὰ εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενον ποιμένες καὶ ἐφύλαττον τὰ πρόβατά των· εἶδον τὸ κιβώτιον ρυμουλκήσαντες δὲ αὐτὸ τὸ ἤνοιξαν καὶ εὗρον ἐντὸς αὐτοῦ τὸ παιδίον, τοῦ ἔδωσαν γάλα ἐκ τῶν προβάτων των καὶ μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τινα γυναικα τοῦ χωρίου, ἡ ὁποία καὶ τὸ ἐγαλούχησε τὸ ὄνόμασε δὲ Ἰούδαν. Ἀναπτυχθὲν τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ περιπατῇ· τότε δὲ παραλαβόντες τὸ παιδίον οἱ ποιμένες εἰς τὴν Ἰσκαρίαν, διὰ νὰ εὗρουν ἄνθρωπον ἵνα τὸ ἀναθρέψῃ. Κατὰ σύμπτωσιν εὐρέθη ἔμπροσθέν των ὁ γνήσιός του πατήρ Ρόβελ, τοῦ τὸν ἔδωσαν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὐκ ἦτο ὁ γνήσιός του πατήρ. Τὸ παιδίον, ἦτο φύσει ὥραϊον καὶ τὸ ἠγάπησαν πολὺ, ἐνθυμούμενοι τὸ ἰδικόν των ὅπου εἶχον ῥίψει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ δὲ μήτηρ του μετὰ αὐτὸν εἶχε γεννήσει καὶ ἄλλον υἱὸν μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἀνέτρεφεν.

Ἄλλ' ὁ Ἰούδας φύσεως πονηρὸς καὶ φιλαργύρου καρδίας ὢν, ἔδερε καθ' ἑκάστην τὸν ἀδελφὸν του ἀναλογιζόμενος τὴν μετ' αὐτοῦ διανομήν τῆς πατρικῆς περιουσίας. Οἱ γονεῖς του πολλὰς τὸν ἐπέπληξαν καὶ τὸν ἐνουθέτησαν ἵνα παύσῃ τοῦ νὰ δέρῃ τὸν ἀδελφόν του· ἀλλ' ὁ πονηρὸς καὶ κακόβουλος Ἰούδας ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν χρημάτων φλεγόμενος ἀπεφάσισε νὰ ἀποκτείνῃ τὸν ἀδελφόν.

του. Καὶ ἡμέραν τινὰ ἐνῶ εὐρίσκοντο εἰς μακρὺν τόπον ἀπέκτει-
νεν αὐτὸν διὰ τινος λίθου εἰς τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν φοβηθεὶς τοὺς γονεῖς τοῦ ἀνεχώρησε
διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ δὲ γονεῖς ἐκλαίον ἀπαρηγόρητα καὶ μα-
ταίως ζητήσαντες αὐτοὺς δὲν τοὺς ἀνεῦρον. Ὁ πονηρὸς Ἰούδας
ἐλθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ φύσει φιλόγυρος καὶ λάτρης τῶν χρημά-
των ἔγεινε γνωστὸς τοῦ βασιλέως Ἡρώδου, ὅστις τὸν προσέλαβεν
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Μετὰ πολὺν δὲ χρόνον εἰς τὴν πόλιν Ἰσκαρίαν συνέβησαν σκάν-
δαλα καὶ ταραχαὶ μεγάλαι· ὁ πατὴρ τοῦ Ρόβελ συνάξας τὴν περι-
ουσίαν του καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκά του ἀνεχώρησεν
εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ καθ' ὃ πλούσιος ἠγόρασεν εἰς ὥραιαν τοποθε-
σίαν μίαν οἰκίαν πλησίον τῶν ἀνακτόρων τοῦ βασιλέως, μετὰ ὡ-
ραίων κήπων οἱ ὅποιοι εἶχαν διάφορα ἄνθη καὶ καρποφόρα δένδρα.
Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν κύψας ὁ Βασιλεὺς ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν
ἀνακτόρων του ἔβλεπε τοὺς κήπους τοῦ Ρόβελ, οἱ ὅποιοι, ἦσαν
ἐστολισμένοι μὲ διαφόρους καρποὺς καὶ ὥραια ἄνθη· ἰστάμενος δὲ
ὁ Ἰούδας ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ πλησίον καὶ ἰδὼν τὸν Βασιλέα μετὰ πε-
ριουσίας νὰ παρατηρῇ τοὺς κήπους τοῦ Ρόβελ, λέγει πρὸς αὐτόν·
«ἐὰν θέλετε, Βασιλεῦ, δύναμαι νὰ φέρω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς
καρποὺς», καὶ ἀμέσως κατέβη ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον·
καὶ ἀφοῦ ἔκοψε διάφορα ἄνθη καὶ καρποὺς ἐκ τοῦ κήπου ἐκείνου,
ἠθέλησεν ἔπειτα νὰ ἐξέλθῃ ἀλλὰ κατὰ τύχην τὸν ἐπῆντησεν ὁ πατὴρ
τοῦ Ρόβελ καὶ τοῦ λέγει· διατί, καλέ μου νέε, ἐτόλμησας καὶ ἐμβή-
κες εἰς τοὺς κήπους μου χωρὶς ἐγὼ νὰ ἦμαι παρὼν, διὰ νὰ κόψῃς
καρποὺς χωρὶς τὴν ἄδειάν μου; ἐγὼ, ἀφοῦ ἦτο διὰ τὸν Βασιλέα,
θὰ σοὶ ἔκοπτον τὰ ἐκλεκτότερα καὶ τὰ καλῆτερα καὶ ἤθελον σὲ
βοηθήσειν. Αὐτὸς δὲ ὁ τρισάθλιος καὶ πανούργος, βλέπων μετὰ
προσοχῆς μὴ τὸν ἴδῃ κανεὶς ἀπέκτεινεν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα μὲ λί-
θον κατὰ τῆς κεφαλῆς του, καθὼς ἔπραξε καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του
ὁ ἀχάριστος καὶ μαρός. Τότε δὲ λαβὼν τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς
ἐπορεύθη πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τῷ εἶπε καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ρό-
βελ, ὅτι αὐτὸς τὸν ἐθανάτωσεν.

Μετὰ παρέλυσιν δὲ ὀλίγον καιροῦ, λέγει ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν
Ἰούδαν, θέλω ἵνα ταύτην τὴν χήραν λάβῃς ὡς σύζυγόν σου καὶ γί-
νης κληρονόμος τῆς περιουσίας της· μετὰ ταῦτα δὲ ἔστειλεν προ-
σταγὴν πρὸς τὴν χήραν Ρόβελ καὶ τῇ λέγει· ἡ Βασιλεία μου δορίζει νὰ

πάρῃς ὡς δεύτερον σύζυγον τὸν Ἰούδαν, εἰ δ' ἄλλως καὶ παρακού-
σης τῶν διαταγῶν μου, ἡ περιουσία σου θὰ γίνῃ βασιλική· ἡ δὲ
γυνὴ ἀκούσασα τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, φοβηθεῖσα, ἀμέσως
ἐδέχθη τὴν προσταγὴν καὶ δπανδρεύθη χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸν Ἰού-
δαν, τὸ ἴδιον ἑαυτῆς τέκνον. Παρελθόντος δὲ πολλοῦ καιροῦ ἐτε-
κνοποίησε μετ' αὐτῆς· μᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκλαίεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ
ἐνθυμουμένη τὰ παρελθόντα· κατὰ σύμπτωσιν δὲ ἐκείνην τὴν σιγ-
μὴν ἦλθε καὶ ὁ σύζυγός της καὶ τὴν ἠρώτησεν διατί κλαίει. Τότε δὲ
ἡ ταλαίπωρος ἤρχισε μετὰ παλλούσης καρδίας νὰ τῷ ἀφηγῆται τὴν
ὑπόθεσιν· ὅλα ὅσα ἔπαθεν εἰς τὸ διάστημα τῆς δπανδρείας της, πολλὰ
δὲ περισσότερον ἐκλαίεν ἐνθυμουμένη τὴν ἀπώλειαν τοῦ τέκνου της
καὶ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ συζύγου της. Ὁ Ἰούδας ἔχεν ἀκούσει
ἀπὸ τοὺς ποιμένας ὅτι τὸν εὔρον εἰς τὴν θάλασσαν εἰς κιβωτίον τι-
πισσωμένον· ἐνθυμήθη ὁ τρισάθλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀδελ-
φοῦ του καὶ πατρὸς του, καὶ τότε λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ μη-
τέρα του· «ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ υἱός σου τὸν ὁποῖον ἔρριψες εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ἐγὼ ἐφόνευσα τὸν πατέρα μου καὶ σύζυγόν σου κα-
θὼς καὶ τὸν ἀδελφόν μου καὶ υἱόν σου!» Ἡ δὲ μήτηρ του ἀκού-
σασα ἐθρόνῃ ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς φοβερᾶς ταύτης
αἱμομιξίας! Εἶπε δὲ αὕτη πρὸς τὸν Ἰούδαν, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ
ἐξῆς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συζήσω μετὰ σοῦ. Ὁ Ἰούδας τότε κατα-
νοήσας τὰ ὕψιστα κακουργήματα τὰ ὁποῖα διέπραξε εἰς τὸν ἑαυτόν
του ἐνεκεν τῆς φιλαργυρίας του καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων εὐρίσκεται
εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ περιέρεχεται ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καλῶν τοὺς ἁ-
μαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ἠγέρθη καὶ ἐπῆγε πρὸς αὐτόν, ἵσως ἐπι-
τύχῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Ἐκεῖνος δὲ ὡς πολυεὐσπλαγχνος καὶ πολυέλεος, ὁ τοὺς δι-
καίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν τὸν ἐδέχθη ὡς μαθη-
τὴν του καὶ τῷ ἔδωκε νὰ φυλάττῃ τὰ χρήματα τὰ συνηγμένα ἐξ
ἐλεημοσύνης, ἐκεῖνα ἐξ ὧν ἐξωοτροφοῦντο καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ
ὁ Χριστὸς μετ' αὐτῶν. Αὐτὸς δὲ ὁ παμμίαιρος ἔκλεπτεν ἐκ τῶν
χρημάτων αὐτῶν καὶ ἐστελλε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ γυναῖκά
του. Βλέπετε, ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ «ὅτι ἀρχαῖα καὶ πεπαλαιωμένη,
ἁμαρτία νέον καλὸν δὲν γίνεται», καὶ τοῦ προφητὰν Ἀβιδ
τὸν λόγον, πῶς ἐπληρώθη· «γεννηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄρφανοί
καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα» καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ ψαλμοῦ. Τότε ὁ Ἰούδας

μετενόησεν, ἔγεινεν Ἀπόστολος καὶ θαύματα ἔκαμεν, ἀλλὰ διὰ τὴν φιλαργυρίαν του τέλος πάντων παρέδωκε τὸν Χριστὸν καὶ Διδάσκαλόν του καὶ ἀπεφάσισεν ὁ παμίαιρος διὰ τὰ κερδίση τριάκοντα ἀργύρια τὰ προδώσῃ τὸν Διδάσκαλόν του. Ἀνελογίζετο ὁμοῦς τὴν υπεράνθρωπον δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, οὗ θέλει δυνηθῇ τὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων ὅπως ἔπραξε διὰ θαυμάτων, εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις καὶ δὲν ἤθελε φονευθῇ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατεδικάσθη εἰς σταυρικὸν θάνατον, μετενόησεν διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβῆναι καὶ σκεφθεὶς τότε ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὅποια εἶχε λάβει διὰ τὴν προσίαν του παρὰ τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων λέγων πρὸς αὐτούς· «ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθώον» καὶ ῥίψας τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἀνεχώρησεν· οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς εἶπον αὐτῷ· «Τί πρὸς ἡμᾶς σὺ ὄψεις».

Τότε ὁ Ἰούδας ἀπῆγεν εἰς δένδρον τι καὶ ἐκρεμάσθη ἀπελπισθεὶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔσκασεν εἰς δύο καὶ ἐξῆλθον τὰ ἐντόσθια του, καὶ ἔλαβεν ὥς ἀμοιβὴν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας καὶ φιλαργυρίας του, ἣ δὲ μετάνοιά του ἦτο ἀπαράδεκτος ὡς πονηρά, διότι προέλαβε, ὡς φῶσει πονηρὰς ἄνθρωπος καὶ ἐκρεμάσθη, διὰ τὰ προλάβῃ τὰ κατέλθῃ εἰς τὸ Ἄδην τὰ ἐλευθερωθῇ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς προπάτορας· ἀλλ' ἔμεινε κρεμασμένος εἰς τὸ δένδρον καὶ σπαράττων μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ τότε ἐξεψύχησε. Βλέπετε εὐλογημένοι χριστιανοί, οἱ λάτραι τῆς φιλαργυρίας καὶ τῶν χρημάτων, ποῦ καταντῶσιν οἱ φιλάργυροι! Μὴ λοιπὸν μνηθῶμεν τὸν πονηρὸν Ἰούδαν, ἀλλ' ὡς ἀγαπῶμεν τὰ ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, ἵνα τύχωμεν τῆς ἀνγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Θεωρῶν ἀναγκαίαν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς ἔφερα εἰς τρίτην ἔκδοσιν, καθότι εἶναι ἀναγκαία ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μὴ ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς Μηναίοις, ἐρανισθεῖσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Λειμωναρίου προσθέτων πρὸς εὐκολίαν τῶν πιστῶν Εὐαγγέλια Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας, Ἀπόστολον, Ἀντίφωνα, Παράκλησιν, Βίον, τὰ κακουργήματα τοῦ Προδότου Ἰούδα καὶ Λόγον περὶ τῆς Θεοστυγοῦς καὶ ἀσεβεστάτης βλασφημίας.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι : *Τῆς Ἁγίας Εἰρήνης καὶ ἡ παροῦσα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου*, τιμώμεναι 20 λεπτὰ ἑκάστη.

Θεοῦ εὐδοκοῦντος θέλω φέρῃ εἰς φῶς τὰς ἐξῆς ἀκολουθίας : *Ἁγίας Αἰκατερίνης, Ἁγίας Κυριακῆς, Ἁγίας Βαρβάρας, Ἁγίας Μαρίνης, Ἁγίου Γεωργίου, Ὁσίου Μελετίου καὶ Ἁγίου Αἰμιλιανοῦ*, ἐρανισθέντων ἐξ Ἀγ. Ὁρσους, Ἱεροσολύμων καὶ Σινᾶ Ὁρσους, μετὰ τῶν λοιπῶν σχετικῶν.

Ἀθῆναι, 1 Ὀκτωβρίου 1914

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς καὶ προσκυνητὴς